

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2010-2011

Nr. 4

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN 19 NOVEMBER 2010

NAMIDDAGVERGADERING

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING.....	161
BELEIDSPANNEN (R.v.O., art. 50,3).....	169
Beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid 2011-2015, ingediend door de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken – Stuk 436 (2010-2011) – Nrs.1 en 2 (addendum)	
- De bespreking wordt voortgezet	
<i>Sprekers: de heren Paul De Ridder, René Coppens, Dominiek Lootens-Stael, mevrouw Brigitte De Pauw, de heer Jef Van Damme, mevrouw Annemie Maes en de heer Bruno De Lille, collegelid</i>	
STEMMING.....	182
BELEIDSOVEREENKOMST STEDENFONDS 2008-2013 : VOORTGANGSRAPPORT 2008-2009 EN ADDENDUM 2	182
Beleidsovereenkomst Stedenfonds 2008-2013 – Voortgangsrapport 2008-2009 – Stuk 433 (2010-2011) – Nr.1 en Addendum 2 – stuk 434 (2010-2011) – Nr. 1	

Bespreking	182
<i>Sprekers: de heer Bruno De Lille, mevrouwen Elke Roex, Els Ampe, de heren Dominiek Lootens-Stael, Walter Vandenbossche, Paul De Ridder en mevrouw Elke Van den Brandt</i>	
STEMMINGEN	195
INTERPELLATIES (R.v.O., art. 62)	196
van mevrouw Brigitte De Pauw tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de organisatie van de Entiteit Gemeenschapscentra	
<i>Sprekers: mevrouw Brigitte De Pauw en de heer Bruno De Lille, collegelid</i>	
van de heer Jef Van Damme tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, over de subsidies aan de sociaal-culturele verenigingen	
<i>Sprekers: de heer Jef Van Damme, mevrouw Brigitte De Pauw en de heer Bruno De Lille, collegelid</i>	
VRAAG OM UITLEG (R.v.O., art. 60)	204
van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, over de tranquillity mapping	
VRAGEN (R.v.O., art. 59)	205
van mevrouw Els Ampe aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, met betrekking tot de opvang van chronisch zieken	
van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de uitbouw van een openbare snoezelruimte door vzw Gehandicapten en Solidariteit	
van mevrouw Elke Van den Brandt aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de openstelling voor daklozen van VGC-gebouwen die leeg staan of leeg komen te staan ingevolge de centralisatie van de administratie	

NAMIDDAGDVERGADERING

– *De vergadering wordt om 14.02 uur geopend.*

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

BERICHT VAN VERHINDERING

De voorzitter.- Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes is verhinderd voor deze vergadering wegens een missie in Congo, die loopt van 16 tot en met 20 november 2010.

BELEIDSPLAN (R.v.O., art. 50, 3)

Beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid 2011-2015, ingediend door de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken – stuk 436 (2010-2011) – Nrs.1 en 2 (addendum)

De bespreking wordt voortgezet.

De heer Paul De Ridder.- Het beleidsplan is een degelijke tekst. Knelpunten worden geanalyseerd en oplossingen aangereikt. Deze beleidsvisie past, zoals het hoort, in het beleid van de Vlaamse Gemeenschap. Wij vinden het goed dat men aandringt op een degelijk overleg en op een transparant beleid, ook op het vlak van de gemeentelijke begrotingen. Wij appreciëren het ten zeerste dat de resultaten van de doorlichtingen van de VGC ter beschikking worden gesteld. Toch heb ik een aantal kritische bedenkingen.

Het beleidsplan hecht terecht veel belang aan de wijkwerking. Het is een manier om mensen te bereiken, een instrument. Toch moet men er zich voor hoeden mensen al te zeer te richten op hun wijk. Cultuur is veel meer dan wijkwerking. De wijkwerking is een middel en geen doel op zich in het cultuurbeleid. De mensen moeten overigens ook andere buurten in Brussel en zelfs andere regio's leren kennen, elk met hun cultuurpatrimonium en hun geschiedenis.

Een cultuurbeleid mag gemeenschapsvormend zijn, maar is niet enkel gemeenschapsvormend. Op bladzijde 59 staat letterlijk: “De door de VGC gesubsidieerde projecten worden enkel georiënteerd op gemeenschapsvorming”. Kan het collegelid dit enigszins verduidelijken?

Het collegelid zal verder niet enkel het traditionele verenigingsleven subsidiëren, maar ook de werking inzake de leefbaarheid en ecologie in de stad. Dergelijke projecten lijken uiteraard zinvol, maar de vraag rijst waarom dit moet gebeuren met middelen uit het cultuurbudget. Het verheugt ons uiteraard te lezen dat het cultuurbeleid als missie heeft “de Nederlandstalige cultuur en het gebruik van het Nederlands als voertaal te promoten bij anderstaligen die onze klanten zijn en zich willen engageren in onze werking”. Dit is zeer terecht want daar zit immers het grootste potentieel.

Ten slotte heb ik nog een bedenking inzake het gebrek aan efficiëntie. Volgens een onderzoeksbureau is het cultuurbeleid in Brussel te gedifferentieerd en kan het een hogere 'return on investment' bereiken. "Brussel gaat ten onder aan Kafkaïaanse situaties", verklaart de heer Vincent Fosty, een van de auteurs van het onderzoek. Het schoentje knelt institutioneel en politiek.

Meerdere overheidsniveaus nemen het cultureel beleid ter harte. 42 mensen zijn politiek verantwoordelijk voor cultuur. Zo kan onmogelijk een culturele citymarketingstrategie worden ontwikkeld voor een metropool van één miljoen inwoners". Is hier geen bijsturing noodzakelijk?

De heer René Coppens.- Ook ik heb met veel aandacht het beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid gelezen. Ik kan u meteen zeggen dat ik het een ambitieus plan vind, een plan dat zowel een individuele meerwaarde wil bieden voor de participant als een globale meerwaarde voor de gehele gemeenschap. Bovendien wil het een antwoord bieden op de culturele uitdagingen in Brussel, die niet gering zijn.

Vooraleer dieper in te gaan op de kern van dit beleidsplan, met zijn essentiële componenten, wil ik het hebben over de grondige inleiding, waarin een aantal feitelijke gegevens van eerder sociologische aard werden verwerkt. Aangezien kennis van de maatschappelijke omgeving en van het werkveld onontbeerlijk zijn voor het ontwikkelen van een performant lokaal cultuurbeleid, werd hieraan in dit plan terecht veel aandacht besteed. Niet alleen Brussel als grootstedelijke omgeving, maar ook het gemeentelijk niveau en zelfs de wijken, werden hierin onder de loep genomen. Ook werd in de omgevingsanalyse aandacht besteed aan de te verwachten demografische evolutie van het gewest en de hiermee gepaard gaande uitdagingen voor het beleid, onder meer inzake leeftijd, meervoudige identiteit, het complexe taalsociologisch gegeven en, last but not least, de paradox tussen een rijk Brussel en een arme Brusselaar.

Uit deze zeer uitgebreide omgevingsanalyse zou ik kort enkele voor velen welbekende punten in herinnering willen brengen. Ten eerste krijgen de Brusselse gemeenten bij decreet nog steeds opdrachten toegewezen die niet passend zijn, die met andere woorden op maat van Vlaamse en niet van Brusselse gemeenten zijn geschreven. Ten tweede kan de VGC om allerlei communautaire en partijpolitieke redenen niet altijd substitueert zijn van de gemeenten. Dat is overal zo – op de ene plaats al wat meer dan op de andere. Ten derde blijft het vrijwilligerswerk essentieel voor de lokale culturele werking. Ten vierde kan het bundelen van sociaal-culturele functies in één en dezelfde infrastructurele ruimte een meerwaarde betekenen, die de individuele waarde van elke functie afzonderlijk overstijgt. Als voorbeeld neem ik het gemeenschapscentrum De Zeyp in Ganshoren. Indien men daar een bibliotheek zou toevoegen aan een reeds knap werkend lokaal dienstencentrum, zouden beide diensten elkaar versterken en kan dit centrum tot een nooit geziene hoogte uitgroeien. Ik kom daar straks nog even op terug.

Ik wil nog kort de aandacht vestigen op een aantal punten die de Open Vld-fractie belangrijk vindt.

Ten eerste pleiten wij voor een optimale samenwerking tussen de verschillende partners zoals het gemeenschapscentrum, de bibliotheek en de gemeente. Het collegelid heeft hier-

van ook werk gemaakt in zijn nota. Het lijkt nogal evident, maar transversaliteit is meer dan ooit aan de orde in de cultuursector.

Ten tweede moeten we binnen de Brusselse multiculturele realiteit het Nederlands blijven promoten bij onze niet-Nederlandstalige medeburgers. Open Vld denkt hierbij aan een nauwere aansluiting van school en vrijetijdsbeleving in het Nederlands.

Een derde belangrijk punt vinden we de verdere reorganisatie en modernisering van de gemeenschapscentra, gespreid over de 19 Brusselse gemeenten.

Ten vierde moet er binnen de gemeenschapscentra blijvende aandacht worden geschonken aan hun core business, namelijk het zich engageren voor een omgevingsgerichte werking met als inzet gemeenschapsvorming en aan de inzet van vrijwilligers als waardevolle pijler van een lokale gemeenschap.

Ten vijfde moeten de gemeenten worden gestimuleerd - zo mogelijk financieel - om voor het beleidsaspect 'Nederlandse cultuur' een personeelslid ter beschikking te stellen, zeker in gemeenten zonder cultuurbeleidscoördinator. Ik weet waarover ik spreek.

Ten zesde moeten we voldoende ruimte laten voor creativiteit en experimenten. Dat is ook de bedoeling van de beleidsnota.

Ten zevende moet er nog meer belangstelling zijn voor de jeugd, de allerjongsten inbegrepen.

Ten achtste, ten slotte, moeten we ook de gemeenten die om allerlei redenen totnogtoe de kans niet kregen om de stap te zetten naar een integraal lokaal cultuurbeleid, blijven aanmoedigen en helpen. Deze stap is immers een absolute noodzakelijkheid voor de uitbouw van de lokale Vlaamse gemeenschap.

Zonder een erkende plaatselijke bibliotheek is er uiteraard ook geen hooggekwalificeerd bibliotheekpersoneel, maar ook geen cultuurbeleidcoördinator. Zeker waar de wil tot samenwerken aanwezig is, mag men niet aarzelen om met de gemeenten in zee te gaan. Daarom zijn we blij met de passage in het beleidsplan dat "de begeleiding van de zes overgebleven gemeenten om in het decreet Lokaal Cultuurbeleid te kunnen stappen, zal worden geïntensifieerd". Ik kan dat alleen maar aanmoedigen.

Ik kijk uiteraard ook uit naar de rol die ook het Cultuurcentrum Brussel zal kunnen spelen. Aangezien koken geld kost, wachten wij met spanning op de hiervoor noodzakelijke investeringen. Ook hier moet ik weer denken aan De Zeyp.

Over het Streekgericht Bibliotheekbeleid kan ik kort zijn. Het feit dat er prioritair aandacht wordt gegeven aan jongeren, laaggeschoolden, werklozen, anderstaligen, mensen in armoede..., heeft geleid tot een Turkse boekencollectie en de oprichting van een gevangenisbibliotheek in Sint-Gillis. Wij blijven dat een goede zaak vinden, net als de uitbouw van een groot informatie- en communicatiecentrum, Muntpunt, waarin de Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek zal worden opgenomen en geïntegreerd. Ik heb ook begrepen

dat van dan af de streekgerichte bibliotheekwerking zal worden opgenomen in de VGC-administratie zelf.

Voorts moet onze aandacht gaan naar de uitbouw en afwerking van BruNO – het Brussels Netwerk voor Openbare bibliotheken – en dit met het oog op schaalvergroting. Ik begrijp dat niet alle bibliotheken alles kunnen hebben, maar in Ganshoren zou de bibliotheek zich bijvoorbeeld, met de steun van collegelid Bruno De Lille en collegelid Brigitte Grouwels, kunnen concentreren op jeugd en strips, vermits er zo veel scholen in de buurt zijn. Laten wij samen van het Muntpunt en van de moderne digitale bibliotheken open huizen maken, waar eenieder zich thuis kan voelen, en aldus de cultuurparticipatie bevorderen.

Ik zou willen besluiten met een lans te breken voor de realisatie en erkenning van een Nederlandstalige gemeentelijke bibliotheek in Ganshoren. Dat dossier ligt niet alleen mij, maar ook de hele Vlaamse gemeenschap in Ganshoren, na aan het hart. Alle partijen zijn daarvoor vragende partij.

Beide realisaties, het lokaal dienstencentrum en de bibliotheek, zouden idealiter simultaan kunnen gebeuren. Zo hoeft men geen twee keer werken uit te voeren aan zowel het lokaal dienstencentrum als aan de bibliotheek. Het is een gelegenheid waar de gemeente en ook vele mensen uit de administratie van de VGC al jaren op wachten. Zulk een gelegenheid doet zich geen zeven maal voor.

Op basis van de huidige plannen zou men dan tegelijkertijd dienstverlening kunnen aanbieden als gemeenschapscentrum, lokaal dienstencentrum en bibliotheek, alles onder één dak. Het zou alleszins de zichtbaarheid van het cultuuraanbod bevorderen en kunnen bijdragen tot het slopen van de verschillende drempels, waarop in het beleidsplan toch allusie wordt gemaakt.

Wij hopen dat bij de realisatie van dit project zowel Welzijn als Cultuur als leidraad gebruikt zullen worden voor de concrete uitwerking. Men moet durven uitgaan van de grote meerwaarde van synergie en een geïntegreerde aanpak, en dit zowel wat de werking als de infrastructuur betreft. Deze realisatie zou een win-win situatie zijn, zowel voor de VGC als voor de gemeente. De Nederlandstaligen van deze gemeente kunnen er alleen maar wel bij varen.

Samen met zovele Nederland een onmisbare factor is, voor zowel het beleid in het algemeen en het gemeentelijk beleid in het bijzonder. Natuurlijk zal de gemeente ook haar steentje bijdragen zodat de kosten voor de Vlaamse Gemeenschap beperkt blijven. Er zijn allerlei formules mogelijk, denk maar aan erfpacht, huur en zo meer. Wat we nu betalen, kunnen we op een andere manier kunnen terugbetalen aan de Vlaamse gemeenschap op voorwaarde dat iedereen dit standpunt deelt.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Voor ons ligt de tekst van het Beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid 2011-2015. Een stevig document van bijna 100 pagina's. Maar alvorens in te gaan op de inhoud ervan, geef ik graag toch een opmerking in de marge. Als we als VGC moeten besparen, kunnen we misschien beginnen met besparen op papier. Want laat ons eerlijk zijn, pakweg de eerste 45 pagina's van dit beleidsplan gaan helemaal niet over cultuur, maar zijn dezelfde tekstjes en statistiekjes die we in zowat ieder beleidsplan terugvinden. We weten intussen wel hoe de Brusselse bevolking is samengesteld, hoeveel werkloosheid er is, in welke wijken de rijkere en in welke wijken de armere bevolking leeft, waar de sociale woningen zijn en waar de villa's. Het is echt niet nodig om dat in ieder beleidsplan opnieuw over 50 pagina's uit te smeren.

Eén zaak heb ik echter wel bijgeleerd uit deze nogal uitgebreide prelude. Blijkbaar telt de Brusselse agglomeratie geen 19, maar liefst 36 gemeenten. Nochtans was de Brusselse agglomeratie mijns inziens slechts een autonome publiekrechtelijke entiteit die van 1971 tot 1989 bepaalde bevoegdheden heeft beheerd voor 19 Brusselse gemeenten; en dus niet voor 36 gemeenten. Of heeft het collegelid op zijn kabinet misschien een paar hevige sympathisanten van het FDF rondlopen? Niets verbaast ons nog.

Wanneer u denkt dat de inwoners van maar liefst 36 gemeenten zich voor het Nederlandstalige culturele aanbod op Brussel richten, dan vrees ik dat ook u uw dromen voor werkelijkheid neemt. Geloof me vrij, geen enkele inwoner van Overijse, Grimbergen, Tervuren of Meise haalt het in zijn hoofd om boeken te gaan ontlenuen uit het rijke aanbod van de Nederlandstalige bibliotheken in Brussel.

Meer nog: samen met dit beleidsplan viel er een andere tekst in mijn brievenbus: een studie van het bureau Ineum Consult waaruit blijkt dat hoewel Brussel een enorm cultureel potentieel heeft, het naar buiten uit (dus naar die 36 gemeenten die u in gedachten had) de uitstraling heeft van een verdorde sanseveria. Het rapport spreekt onomwonden over kafaiaanse situaties en over een totaal gebrek aan visie.

In de verdere uitbouw van het Nederlandstalig cultureel netwerk zitten nog heel wat hiaten. Zo zijn er nog steeds een aantal gemeenten waar geen Nederlandstalige bibliotheek te vinden is. Hoe zal daar concreet aan worden geredieerd?

Ook zijn er slechts 13 gemeentelijke diensten voor Nederlandstalige cultuur. In 6 gemeenten is er dus nog niets. Nochtans zijn er maar liefst 17 gemeenten die jaarlijks bijna 32 miljoen euro ontvangen uit het zogenaamde Lambermont-fonds. Heeft het College enig zicht op wat er met die gelden voor de Vlaamse schepenen gebeurt? Ik weet wel dat de Vlaamse onderhandelaars destijds slechts een geringe Vlaamse reflex hadden om toen al af te dwingen dat de Vlaamse middelen ook rechtstreeks voor de Vlaamse gemeenschap zouden worden gebruikt. Wanneer we vaststellen dat er heel wat gemeenten zijn die geen Nederlandstalige bibliotheek of cultuurdienst inrichten en waar elk gemeentelijk beleid ten voordele van de Brusselse Vlamingen ontbreekt en dat het net die gemeenten zijn die miljoenen ontvangen van de zogenaamde Lambermont-gelden, dan rijzen er toch vragen. Die 32 miljoen euro jaarlijks zou veel nuttiger besteed kunnen worden aan een beleid dat alle Brusselse Vlamingen tot voordeel is, terwijl het zich nu gewoon beperkt tot het veel te duur afkopen van enkele politieke mandaatjes voor een handjevol politici. Ik denk dat wat dat betreft voor dit College een taak is weggelegd.

In de marge daarvan wil ik herinneren aan het feit dat toenmalig collegelid Rufijn Grijp een aanzet heeft gegeven tot het onderzoeken en het in kaart brengen van wat de Brusselse gemeenten doen en nalaten te doen voor de Nederlandstaligen op hun respectievelijke grondgebied. In vele gevallen heeft dit tot een interventie van de VGC geleid, die in de plaats trad van de in gebreke gebleven gemeentelijke overheid. Anno 2010 wachten we nog altijd op het moment waarop het College daar werk van maakt.

Ik heb ook de indruk dat het begrip cultuur al te vaak wordt verengd tot theater, culturele centra, gemeenschapscentra, bibliotheken en dies meer. Kortom, het gaat om een aantal instellingen die zich richten tot een zeer klein percentage van de Brusselse Vlamingen. Cultuur is in de eerste plaats echter straatcultuur. Het is de cultuur van het dagdagelijkse leven in deze stad. De taal en zeden op straat of in de winkels, de taal van onze etalages, het taalgebruik aan de loketten overal in de stad. Kortom, het is de manier waarop het

dagelijkse leven wordt geleefd: buiten de beschuttende muren van theaters of musea. En vooral daar wringt het schoentje. Het Nederlands is geen tweede taal meer in deze stad, maar misschien een vierde of vijfde taal. Taalwetten worden al lang niet meer nageleefd. Onze bewindvoerders, ook die aan Nederlandstalige zijde, beschikken niet over een voldoende Vlaamse reflex om hiertegen op te treden. En de VGC staat erbij, kijkt ernaar en knikt dat het goed is. Cultuurbeleid is niet enkel het Muntpunt, de gemeenschapscentra, de bibliotheken en 'het middenveld' zoals dat dan heet. Cultuurbeleid is in de eerste plaats opkomen voor de rechten van onze taal en cultuur. En dat hoeft zelfs geen geld te kosten, dat is nog een positieve noot in deze crisistijden. Het kost alleen maar politieke wil en politieke moed. Wellicht is dat de verklaring waarom er op dat vlak absoluut niets gebeurt. Uw tekst wijdt er nog geen tien regeltjes aan. En wat er dan al staat is zo nietszeggend dat er evengoed niets had kunnen staan. Na vanmorgen blijft mijn vrees bestaan dat u dit niet inziet en dat u dit misschien ook niet wilt inzien.

Zolang u dat niet inziet, en er niet naar handelt, zal u nooit in staat zijn om een werkbaar en degelijk cultuurbeleid voor alle Brusselse Vlamingen te voeren.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Het is inderdaad een stevig beleidsplan geworden, en we hebben het ook aandachtig gelezen. Ik kan u reeds geruststellen, het draagt de goedkeuring weg van onze fractie. Graag zou ik op een aantal puntjes een paar kritische en constructieve opmerkingen willen maken.

Het lokaal cultuurbeleid werd uitgebouwd met het oog op de samenwerking tussen de diverse actoren op het terrein. Het is een goede zaak dat in het beleidsplan is opgenomen dat de drie partners samen rond de tafel moeten zitten en ook een gezamenlijke programmatie moeten ontwikkelen. In het verleden is het vaak gebeurd dat zowel de bibliotheek als het gemeenschapscentrum op hetzelfde moment een gelijksoortige activiteit organiseerden. Dat is een positieve evolutie in het lokaal cultuurbeleid. Als de partners elkaar vertrouwen ligt de weg open om nieuwe stappen te zetten in de ontwikkeling van het beleid.

Woensdagochtend, op de Conferentie van de Vlaamse schepenen en OCMW-voorzitters, heb ik contact gehad met zowel de cel Stedelijk Beleid als met de meet- en weetcel. Een puntje dat we daar hebben besproken, werd ook opgenomen in het beleidsplan, op bladzijde 49 onderaan. Normaal gezien werkt de cel Stedelijk Beleid samen met de gemeenschapscentra rond de verschillende wijkcontracten. Het is belangrijk dat daar niet alleen ambtenaren rond de tafel te zitten, maar dat ook contact wordt opgenomen met de Vlaamse schepenen. Dit gebeurt liefst zo snel mogelijk omdat men dan nog kan bijsturen.

Ik heb even mijn wenkbrauwen gefronst toen ik op pagina 53 onder punt 3.2.2 las over de samenwerking met de andere gemeentelijke diensten. Ik vind dat men daar een negatieve houding inneemt tegenover de Franstaligen: "Het blijft echter een gegeven dat Franstalige schepenen hun bevoegdheid afschermen en zich enkel richten op een Franstalig publiek, er vanuit gaande dat de Vlaamse schepenen, het gemeenschapscentrum of de VGC wel voor de Vlamingen zullen zorgen". Ik denk dat het logisch is dat de schepenen die bevoegd is voor de Franstalige cultuur zich richt tot zijn gemeenschap, zoals ook wij doen voor onze gemeenschap. In mijn gemeente heb ik een perfecte samenwerking met mijn Franstalige collega, zodat er biculturele initiatieven kunnen worden genomen. Ik ben dus niet zo gelukkig met deze formulering.

In de doelstellingen worden nieuwe initiatieven genoemd, en wordt bepaald dat men verder wil gaan in het kader van de nieuwe overeenkomst die zal moeten worden getekend met de gemeentebesturen. Er worden nogal vaak voorstellen gedaan aan de gemeenten, zoals bijvoorbeeld de plaats die de cultuurbeleidscoördinator krijgt in het statuut en welke functie hij krijgt. Er wordt ook gesproken over de begroting van de gemeenten. Moeten we hiermee niet voorzichtig zijn? Ik begrijp dat men een soort eenvormigheid wil bereiken, maar we hebben ook een zekere eigenheid bij de gemeentebesturen. Dit moet omzichtig worden aangepakt en kan niet gewoon worden voorgelegd aan de schepenen als iets dat te nemen of te laten is. Daardoor zouden we meer kwaad dan goed doen.

Ik heb nog opmerkingen over het Cultuurcentrum Brussel. Ik was al erg verheugd om tijdens de inleiding van het collegelid te horen dat de gemeenschapscentra open huizen zullen zijn, waarvan de voornaamste opdracht is om zich te richten tot de lokale gemeenschap en voldoende inbedding te bekomen.

Onze fractie is niet *a priori* tegen harmonisering en centralisering. We zijn geen ideologische scherpslijpers, die zich halsstarrig verzetten tegen elke vorm van professionalisering. Dit is een mythe, die soms wordt gecreëerd om een gezond debat over de taakverdeling tussen het lokale, het bovenlokale en de centrale administratie af te blokken. Wij wensen niet mee te spelen met een dergelijk spel.

CD&V kiest niet uitsluitend voor het lokale of de vrijwilligers. Wij appreciëren het personeel van de entiteit Gemeenschapscentra en waarderen ook hun dagelijkse inzet. Voor ons komt het er voornamelijk op aan om pragmatisch te werken. Ik zeg er wel bij dat daarbij het subsidiariteitsprincipe centraal moet staan. Wat dichtbij de lokale gemeenschappen kan worden georganiseerd worden, moet daar ook gebeuren. Wat objectief gezien beter bovenlokaal of centraal wordt georganiseerd, kan op die niveaus worden gedaan. Telkens moet er respect zijn voor de basis.

Het is voor ons evident dat er een coördinatie van de verschillende lokale programmaties komt. Het is goed dat daardoor kan worden gezorgd dat artiesten, die normaal gezien niet aan bod zouden komen in een Brussels Nederlandstalig cultuuraanbod, toch een podium zullen vinden in de hoofdstad. Even evident is het dat elk lokaal gemeenschapscentrum, met zijn eigen raad van bestuur, vanuit de omgevingsgerichte dimensie en door plaatselijke inworteling eigen accenten kan leggen. Dit sluit elkaar niet uit. Wij zijn blij dat dit als dusdanig in het beleidsplan staat vermeld.

Ik heb nog enkele andere vragen over de gemeenschapscentra, maar daarover volgt nog een interpellatie. Misschien zijn er nog collega's die daarover willen tussenbeide komen.

Voorts wens ik het nog te hebben over de gemeentelijke bibliotheken. Er wordt in het beleidsplan een sterkte-zwakteanalyse gemaakt van de lokale bibliotheken. Hierbij worden enkele 'bedreigingen' opgesomd. Een van die bedreigingen luidt als volgt: "Sommige gemeenten beschouwen de Nederlandstalige bibliotheek louter als een wettelijke verplichting". Ik vind dat nogal raar, want verschillende collega's hebben hierover gesproken in hun tussenkomst en hebben een mandaat op gemeentelijk niveau. Er zijn weinig mensen die een bibliotheek op die manier bekijken.

Een andere bedreiging is "de zwakke positie van het Nederlands in Brussel, waardoor Nederlands als voertaal in de bibliotheken onder druk komt te staan." Ik denk dat het belangrijk is dat wij over Nederlandstalige bibliotheken beschikken. In mijn gemeente

wordt de bibliotheek intensief gebruikt. Er zijn verschillende scholen in de gemeente die kinderen aanmoedigen om naar de bibliotheek te komen om Nederlands te leren door te lezen. Als we een attractieve bibliotheek kunnen aanbieden, trekken we meer anderstaligen aan. Zij ontlenen ook Nederlandstalige boeken.

In het beleidsplan wordt voorgesteld om de uitleenreglementen van de Brusselse bibliotheken te harmoniseren. Ik begrijp de bedoeling, maar er zijn gemeenten die nu al een actief bibliotheekbeleid voeren. Het reglement wordt vaak aangepast aan het publiek dat in een gemeente is te vinden. Ook de tarifieringen kunnen per gemeente verschillen, maar dat zijn vaak bewuste keuzes. Ik sta huiverachtig tegenover de harmonisering die in de beleidsnota wordt voorgelegd. We kunnen daarover best nog een debat organiseren met de lokale mandatarissen.

De heer Jef Van Damme.- Het is jammer dat we weinig tijd hadden om dit beleidsplan door te nemen. We hebben het maandag ontvangen. Na een jaar wachten, moesten we plots verschillende beleidsplannen op één week lezen. Ik krijg het van dit beleidsplan noch warm noch koud. Er zit veel continuïteit in, wat goed is, maar er zitten weinig nieuwe elementen in, wat ik jammer vind.

Enkele punten springen in het oog. Wat betreft het Cultuurcentrum Brussel ben ik blij dat er verder wordt gegaan met de hervorming van de gemeenschapscentra, die werd ingezet door het vorige bevoegde collegelid. De hervorming raakt stilaan op kruissnelheid door de aanstelling van de entiteitsverantwoordelijke. Toch is er nog heel wat werk aan de winkel inzake organisatiestructuur en professionalisering van de gemeenschapscentra. Collega Brigitte De Pauw heeft al aangehaald dat er grote verschillen zijn tussen de gemeenschapscentra in de verschillende gemeenten.

Wat ik mis in de beleidsnota is het vertalen naar de structuren van de grote diversiteit waarmee we in Brussel worden geconfronteerd. Noch het personeelsbestand, noch de gemeenschaps-, advies- en cultuurraden weerspiegelen de Brusselse diversiteit. Dit had een belangrijk aandachtspunt kunnen zijn in de beleidsnota, maar ik heb het niet gevonden.

In het lokaal cultuurbeleid wordt de nadruk gelegd op de functie van cultuurbeleidscoördinator, als een draaischijf tussen de verschillende lokale culturele actoren, zoals het gemeenschapscentrum, de bibliotheek en de adviesraad. Dat is inderdaad zeer essentieel, maar dit in een beleidsnota schrijven volstaat niet. We hebben daarvoor echt meer sturing nodig vanuit de VGC. In een aantal gemeenten verloopt die samenwerking niet optimaal. Ik spreek niet specifiek over mijn gemeente, maar ik hoor van verschillende kanten dat er in andere gemeenten serieuze problemen zijn met de driehoeksverhouding tussen gemeenschapsraad, bibliotheek en cultuurbeleidscoördinator. De beleidsnota vermeldt specifiek dat niemand zich aan de verplichting tot samenwerking kan onttrekken. We moeten de tering naar de nering zetten en af en toe een interventie doen vanuit de VGC.

Op administratief niveau worden de cultuurbeleidscoördinatoren overkoepelend gecoördineerd door de VGC. Er is een goede aansturing, voldoende overleg en veel wisselwerking. We kunnen echter nog een stap verder gaan. Het beleidsplan stelt op pagina 44: “Het gemeentelijk beleid kan niet los gezien worden van het lokaal cultuurbeleid, dat immers de ingangspoort voor de VGC is naar de gemeenten toe (*sic*). Een afstemming tussen het lokaal cultuur-, jeugd- en sportbeleid, en de rol van de gemeenschapscentra en de bibliotheken hierbij is nodig. Zo dient een gezamenlijke aanpak, of althans minstens voor de

beleidsdomeinen Cultuur, Jeugd en Sport, over de wijze waarop de VGC naar de Brusselse gemeenten stapt ontwikkeld te worden.”

Opnieuw komt daar het idee van de geïntegreerde werking in voor. Ik denk dat het efficiënter kan zijn als het College op politiek niveau een gezamenlijke demarche doet bij het schepencollege. Ik merk dat er vaak op politiek niveau iets schort en dat niet elke Nederlandstalige schepen even sterk staat in zijn gemeente. Een duidelijk engagement van de drie collegeleden samen, die samen een onderhoud vragen over alle beleidsdomeinen met het schepencollege, zou naast de administratieve coördinatie een ongelofelijke meerwaarde kunnen betekenen voor het lokaal cultuurbeleid en een aantal andere dossiers.

Niet alleen op administratief vlak maar ook op politiek vlak, dringt een geïntegreerde aanpak zich op. Misschien kunnen de drie collegeleden daar samen voor zorgen.

Wat betreft de bibliotheken kan ik maar weinig opmerkingen formuleren. Ik beperk me tot het feit dat het collegelid van de bibliothecaris een soort mediacoach wil maken. Op zich is dat uiteraard geen slecht idee. Nieuwe vormen van media, zoals bijvoorbeeld het internet, winnen nog steeds aan belang en vormen een belangrijke uitdaging. Bovendien moet de internetkloof tussen kansarmen en degenen die de kansen maar voor het rapen hebben, gedicht worden. Men gaat dit echter niet oplossen door een bibliothecaris om te vormen tot mediacoach. De feiten op het terrein spreken voor zich.

Ik heb de tabel in het beleidsplan geanalyseerd. Elke bibliotheek heeft gemiddeld 3 medewerkers ter beschikking. Soms is er slechts één, in andere gevallen zijn er dat 8. Als men een bibliothecaris gaat opzadelen met een bijkomende taak en hem als het ware omvormt tot een draaischijf in het media-aanbod, zal hij een te uitgebreid takenpakket krijgen. Overbelasting schuilt dan achter de hoek. Hoe belangrijk dit ook moge zijn, bibliothecarissen hebben daarvoor echt geen tijd. En dan heb ik het nog niet eens gehad over de beschikbare infrastructuur. Is de bibliotheek wel groot genoeg? We moeten dat alles eens kritisch tegen het licht houden.

Als er een dossier is waarover de VGC zich volgend jaar zal moeten over buigen, dan is het wel het Muntpunt. Het is ongetwijfeld een van de grootste uitdagingen die ons te wachten staan. Men is al ver gevorderd. De landing moet nu echter worden ingezet. De commissie Cultuur heeft intussen al Amsterdam en Rotterdam bezocht en heeft er een aantal prachtige voorbeelden gezien. Het Muntpunt heeft een soortgelijk opzet voor ogen. Op het vlak van de implementatie moeten er echter snel een aantal serieuze stappen worden gezet. Ik denk hierbij in de eerste plaats aan de discussie over het personeel. Dit is een vrij technische discussie. De overdracht van het huidige personeel naar de nieuwe EVA heeft nog niet plaatsgevonden. Er werd nog steeds geen bureau opgericht om deze overdracht gestalte te geven. Waarom duurt dit zo lang? Door het lange talmen worden vakbondsprotesten onvermijdelijk. Ik onderschrijf lang niet alle eisen van de vakbond. Een aantal van deze eisen zijn immers excessief. Zo is het onmogelijk om iedereen statutair te benoemen. Als men heel snel een aantal knopen weet door te hakken, kan men dit protest zeker vermijden. Het College moet dan ook een absolute prioriteit maken van het Muntpunt en hier ten volle op inzetten.

Mevrouw Annemie Maes.- Het lokaal cultuurbeleid is een krachtig instrument. De toepassing van de Vlaamse decreten op het Brussels niveau is niet altijd evident. Denk in dit verband alleen al maar aan het lokaal sociaal beleid of het lokaal sportbeleid. Op cultureel vlak past de puzzel echter veel beter in elkaar. De instrumenten zijn dan ook niet min: 22

gemeenschapscentra, 17 Nederlandstalige gemeentelijke bibliotheken en 13 gemeentelijke diensten Nederlandstalige cultuur. Dertien gemeenten zijn vandaag erkend in het decreet lokaal cultuurbeleid. Ik hoor collegelid Bruno De Lille graag zeggen dat de begeleiding van de 6 overgebleven gemeenten om in het decreet te stappen, zal geïntensifieerd worden.

Met de gemeenten die van bij het begin of *en cours de route* ingestapt zijn, heeft de VGC al een hele weg afgelegd. Er is heel wat ondersteuning geweest rond omgevingsgericht werk, gemeenschapsvorming en de manier waarop men kan inspelen op de nieuwe maatschappelijke uitdagingen in een veranderend cultuur- en verenigingslandschap. De samenwerking tussen gemeentelijke diensten, gemeenschapscentra en cultuurbeleidscoördinatoren is niet altijd evident. De concrete ondersteuning is echter aanwezig. In een aantal gemeenten leidt dit nu al tot zeer mooie resultaten. Het toont aan dat bijkomende investeringen vanuit Vlaanderen er niet altijd voor zorgen dat de VGC in de plaats van de gemeenten gaat treden. Deze extra middelen kunnen de gemeenten precies stimuleren om zelf ook meer te investeren.

Niettemin blijkt uit het rapport Lokaal Cultuurbeleid Doorgelicht dat er veel – te veel! – verschillen zijn wat betreft de manier waarop de functie van cultuurbeleidscoördinator en de cultuurbeleidsplannen concreet worden ingevuld. Ik lees in dit beleidsplan dat collegelid De Lille deze vaststellingen zal meenemen naar het overleg met het lokale niveau. Ook voor het bevorderen van de samenwerking met Franstaligen en andere cultuurgemeenschappen is, naar het aanvoelen van Groen! de tijd meer dan rijp.

De kern van het lokaal cultuurbeleid bestaat enerzijds uit een driehoek van gemeenschapscentra, bibliotheken en cultuurbeleidscoördinatoren en anderzijds uit de versterking van de formele samenwerking tussen deze drie assen.

Op het vlak van de gemeenschapscentra werd er reeds een hele weg afgelegd. Vertrekend van een omgevingsanalyse, hebben zij meer dan ooit tevoren een functie als lokaal ankerpunt en gemeenschapsvormend centrum toebedeeld gekregen. Onder de koepel van Cultuurcentrum Brussel kunnen de 22 gemeenschapscentra een evenwichtigere cultuurprogrammatie aanbieden. Specialisatie zorgt bovendien voor meer kwaliteit van de programmatie en samenwerking leidt tot een betere communicatie en onthaal.

Naar verluidt zouden de inwoners uit de Vlaamse Rand de weg naar onze gemeenschapscentra niet vinden. Ik moet dit tegenspreken. Ik ben ervan overtuigd dat heel wat inwoners van buiten Brussel de weg naar onze gemeenschapscentra wel degelijk vinden.

Binnenkort zullen alle bibliotheken aangesloten zijn op het BruNO-netwerk. Maar daarmee is de kous niet af. Daar waar BruNO is opgestart als een netwerk om, via een gemeenschappelijke catalogus en centraal lenersbestand, een betere dienstverlening te bieden voor de gebruiker, is men nu misschien klaar voor een extra stap. Ik denk hierbij aan differentiatie en complementariteit in het aanbod enerzijds en aan de gelijkschakeling van tarieven en uitleentermijnen anderzijds. In het beleidsplan sprak men van “de beste boekenkast van Brussel”. Dit is een mooie beeldspraak. Ik hoop alleen dat er in deze boekenkast ook cd's en dvd's te vinden zullen zijn.

De cijfers zijn overigens veelzeggend. Zo leent de Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek intussen veel meer audiovisueel materiaal uit dan gedrukte werken. Dit fenomeen is niet eigen aan Brussel of aan Vlaanderen, maar aan de informatiemaatschappij. Mensen weten het digitale aanbod steeds meer te appreciëren. Men moet hier terdege rekening mee houden.

Dit wordt wellicht geen makkelijke discussie met de verschillende gemeentelijke bibliotheken. Niettemin moet men de uitdaging aangaan.

Voorts lees ik dat de bibliotheek een aantrekkelijke plek moet blijven “met comfortabele zit- en luisterplekken voor de vele hoogopgeleide Nederlandstalige Brusselaars”. Ik kan dat enkel beamen en toejuichen. Anderzijds moet de bibliotheek echter ook op zoek gaan naar troeven die de bibliotheek laagdrempeliger en toegankelijker maken voor de groeiende groep maatschappelijk kwetsbare Brusselaars met een lage opleiding. Ook de mensen zonder papieren worden expliciet genoemd. Dat juicht Groen! toe. De spreidstand is enorm. Het bibliotheekbeleid staat voor enorme uitdagingen. Collegelid Bruno De Lille is zich daar terdege van bewust.

Ten slotte wens ik nog een stukje voor te lezen uit het beleidsplan. Op bladzijde 89 staat: “Lezen is essentieel. Welke functie het lezen ook voor de lezer heeft, het lezen van een boek doet nadenken over jezelf, over de andere, over de maatschappij. Dit impliceert een zeker leesvaardigheid. Door de digitale revolutie maakt het lineaire lezen plaats voor een meer complexe vorm van lezen die een grotere letter- en leesvaardigheid van de lezer vraagt.” Ik zou bijkomende aandacht willen vragen voor de digitale kloof die meer en meer ontstaat. Dit geldt niet alleen voor de mensen van een andere taalgroep maar ook voor ouderen en voor mensen die over minder intellectuele bagage beschikken. Het is wellicht onmogelijk om heel de digitale kloof te dichten. Men moet er echter voor waken dat de kloof niet te groot wordt. De nota stelt het immers zelf ook: “Lezen is essentieel”.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Opnieuw werden heel wat vragen en opmerkingen geformuleerd. De meeste opmerkingen waren echter positief.

Ik ben ook een fervent voorstander van het subsidiariteitsprincipe. Dit cultuurbeleidsplan is precies een mooie vertaling van dit principe. De manier waarop de VGC wil samenwerken met de gemeenten, de bibliotheken en de gemeenschapscentra is hiervan een mooi voorbeeld. Zeker de gemeenschapscentra zijn de emanatie van dit beleid. Precies wat betreft de gemeenschapscentra wordt een scherp onderscheid gemaakt tussen het lokale beleid met zijn omgevingsgerichte vragen en buurtgerichte aanpak en het bovenlokale niveau. Ook voor de bovenlokale aanpak wordt uiteraard samengewerkt met de lokale medewerkers. Net omdat dit zowel voor de gemeenschapscentra zelf als voor de Nederlandstalige Brusselaars interessant is, mikt men met de bovenlokale aanpak echter op een breder pallet dan de directe omgeving.

De heer Paul De Ridder stelt dat cultuur meer is dan wijkwerking en gemeenschapsvorming. Hij heeft het bij het rechte eind. Het cultuurbeleidsplan heeft wel degelijk aandacht voor het bredere cultuuraanbod, voor de kunsten, voor de grotere instellingen en voor het erfgoed. Hoewel al deze aspecten wel steeds een band hebben met gemeenschapsvorming, kan men ze daartoe echter onmogelijk herleiden. Men houdt enkel rekening met de beschikbare middelen. Aan beleidsaspecten die vooral vanuit Vlaanderen worden aangestuurd, zal de VGC gewoonweg minder aandacht besteden.

Als ik verwijs naar de gemeenschapscentra met een bovenlokaal cultuuraanbod, dan is dat net om uit de wijkwerking te treden en de zaken ruimer te bekijken. Ons cultuurbeleidsplan beperkt zich niet tot wijkwerking alleen.

We hebben allemaal de studie gelezen over de 42 mensen die zich bezighouden met cultuur in Brussel. Ik vind ook dat we efficiënter zouden kunnen werken en we moeten initiatieven nemen om dat te verbeteren. Ik veronderstel niet dat de heer Paul De Ridder wil dat Cultuur een gewestbevoegdheid wordt. Als we spreken over citymarketing, zouden we cultuur wel kunnen gebruiken om Brussel meer uitstraling te geven. Het zou een manier kunnen zijn, maar ik heb vandaag geen antwoord op de vraag hoe we dat dan moeten doen en hoe we er dan voor moeten zorgen dat de Nederlandstaligen niet in de verdrukking terecht komen, maar dat iedereen naar waarde wordt geschat. Ik ben het ermee eens dat we er werk van moeten maken, maar het zal niet voor vandaag zijn. Die versnippering is ook historisch te verklaren en kwam er ook doordat wij bepaalde zaken gevraagd hebben.

Ecologie heeft wel met gemeenschapsvorming en verenigingsleven te maken. We zijn een experimenteel kader aan het ontwikkelen rond andere vormen van verenigingsleven. Voor een deel gebeurde dat al bij alles wat met de sociaal-culturele sector te maken had. Het past eigenlijk in het decreet over gemeenschapsvorming en we willen nagaan hoe we dat kunnen uitwerken en hoe we cultuur breder kunnen bekijken dan taal alleen. We zijn het met elkaar eens dat we breder moeten gaan dan taal alleen.

De opmerkingen van de heer René Coppens hebben een sterk lokaal karakter en dat is ook belangrijk, want er gebeurt daar heel veel. Op een bepaald vlak kan ik hem geruststellen. Het project rond de Zeyp is bezig en de administraties van Cultuur en van Welzijn zijn er al bij betrokken. Principieel zijn we voor die samenwerking, maar we moeten een evenwicht zoeken tussen de verschillende taken die op dezelfde plaats gaan uitgevoerd worden. Het kan niet dat het dienstencentrum in de verdrukking komt doordat het gemeenschapscentrum zich te breed ontplooit of omgekeerd. Als we de bibliotheken daarbij willen betrekken, geldt dat ook. We wachten daarvoor nog op het dossier van de gemeenten. De VGC is bereid om erover te praten, maar de gemeenten moeten nu ook zelf een aantal engagementen op papier zetten, zodat we een nieuwe stap kunnen zetten. Ik stel voor dat we de gemeenten in contact brengen met onze algemene directie Cultuur en Sport. Ook op het vlak van de bibliotheken moeten we opletten dat alles zijn plaats heeft. Het is niet de bedoeling dat de bibliotheek plotseling de hele werking van het gemeenschapscentrum zou bepalen. Alleen als er een evenwicht is, kunnen ze elkaar versterken. Daar willen we over waken. In elk geval boeken we vooruitgang.

Ik ben blij dat mevrouw Brigitte De Pauw het beleidsplan waardeert en dat ze een aantal puntjes op de i heeft gezet en mythes heeft doorprikt. Ik wil antwoorden op een aantal van haar opmerkingen over zaken waar ze minder tevreden over was. Misschien hebben we de bedreigingen voor de bibliotheken wat hard geformuleerd, maar het gaat wel degelijk over reële bedreigingen. Dat wil niet zeggen dat op dit moment alle bibliotheken in gevaar zijn, omdat het Nederlands onder druk staat, maar ook de bibliothecarissen hebben opgemerkt dat we daar attent voor moeten blijven. De bedoeling van een sterkte-zwakteplan is juist om te weten wat we moeten versterken en waar we moeten voor opletten. Dat betekent niet dat het een voldongen feit is waar we ons bij neerleggen.

De opmerking over de samenwerking met de gemeenten komt ook van de cultuurbeleidcoördinatoren. Zij hebben het niet over de samenwerking tussen Nederlandstalige en Franstalige schepenen, maar wel over die tussen de schepenen van Jeugd en van Sport, tussen wie de samenwerking niet altijd vanzelfsprekend is. In veel gemeenten is dat een bevoegdheid van een Franstalige schepen die er niet altijd voor open staat. De cultuurbeleidcoördinatoren hebben gesignaleerd dat het moeilijk gaat, maar leggen zich daar niet bij neer. Het moet net een aanzet zijn om er nog meer energie in te steken.

We willen zeker proberen om de reglementering van de bibliotheken te harmoniseren, maar we willen het niet opleggen of forceren. Als we willen werken met 1 BruNO-uitleenpas, dan zou het natuurlijk wel handig zijn als je daar overal werken mee kan ontlene onder dezelfde voorwaarden. Dat is nu niet altijd het geval. De uitleentermijnen en de tarieven verschillen in elke gemeente en dat zorgt ervoor dat mensen zich soms ongelijk behandeld voelen of dat ze hun boeken te lang bijhouden uit onwetendheid. Om daar een antwoord op te geven, willen we proberen om dat te harmoniseren, zonder garantie op resultaten. Als we het echter niet proberen, zullen we natuurlijk nooit weten of het zal lukken. Ik hoop dat de gemeenten dit willen steunen, maar we zullen het in ieder geval in overleg met hen doen.

De gebruikers van de bibliotheken en de gemeenschapscentra zijn divers. Het gemeenschapscentrum van Laken wordt bijvoorbeeld gebruikt door verschillende verenigingen van buiten Brussel, die in hun eigen gemeente moeilijk lokalen kunnen vinden. Dat is een realiteit. Vaak gaat het over mensen die vroeger in Brussel gewoond hebben en die zijn uitgeweken om allerlei redenen en die nu terugkeren naar de plek die ze het best kennen. Zij moeten geen voorrang krijgen, maar ik zie geen reden om hen te weigeren als er plaats beschikbaar is. Zo zijn er ook ontzettend veel pendelaars die van onze bibliotheken gebruik maken, niet alleen van de hoofdstedelijke bibliotheek, maar ook van de gemeentelijke bibliotheken. Ik heb daar eigenlijk niets op tegen, maar we zullen ons beleid er ook niet op afstemmen.

De opmerking van mevrouw Brigitte De Pauw over het Lambermontfonds hoort eigenlijk niet helemaal thuis in de discussie over het cultuurbeleidsplan. Wij interpreteren de Vlaamse reflex op een andere manier. De overdracht van het personeel naar het Muntpunt moet inderdaad nog gebeuren en er moet zo snel mogelijk een EVA worden opgericht. De VGC is daar vragende partij voor, maar heeft daar geen sturende rol in.

Mevrouw Annemie Maes hecht veel belang aan de bibliotheken en aan lezen en merkt op dat er een kloof zou kunnen ontstaan. Wij zijn ons daarvan bewust en willen er ook voor zorgen dat iedereen zich thuis voelt in het Muntpunt. Het moet niet alleen gaan over lezen en boeken ontlene. We hopen dat we zo een lage drempel kunnen creëren voor anderstaligen, die op die manier het Nederlandstalige culturele leven kunnen leren kennen. Daarom werken we ook samen met Onthaal en Promotie Brussel (OPB). We weten dat we er attent voor moeten zijn en dat het niet altijd eenvoudig is. Het is ook een grote belasting voor het personeel, dat er niet altijd voor is opgeleid. Het Muntpunt wordt wel zo georganiseerd dat de taken voor het personeel lichter worden, doordat er meer door de gebruiker zelf kan gebeuren en het personeel zich meer kan bezighouden met gebruikers die extra ondersteuning nodig hebben.

Ik hoop dat jullie dit cultuurbeleidsplan ten volle kunnen steunen, ik heb veel bijgeleerd en wacht in spanning op de afwerking van BruNO door de heer René Coppens. (*Gelach*)

De voorzitter.- Ze zeggen dat boeken het beste speelgoed is dat ooit is uitgevonden. Het kan niet breken en het maakt geen lawaai.

– *De bespreking is gesloten.*

STEMMING

- Het Beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid 2011-2015 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1; 6 leden hebben zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Els Ampe, René Coppens, Bianca Debaets, Brigitte De Pauw, Annemie Maes, Herman Mennekens, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Carla Dejonghe

Hebben neen gestemd: Dominiek Lootens-Stael

Hebben zich onthouden: Fouad Ahidar, Sophie Brouhon, Paul De Ridder, Elke Roex, Jef Van Damme, Greet Van Linter

BELEIDSOVEREENKOMST STEDENFONDS 2008-2013: VOORTGANGSRAPPORT 2008-2009 – stuk 433 (2010-2011) – Nr.1 ADDENDUM 2 – Stuk 434 (201-2011) –Nr. 1

Bespreking

De heer Bruno De Lille.- Gelet op de afwezigheid van collega Jean-Luc Vanraes, neem ik graag het woord om het debat over het voortgangsrapport in te leiden. Om te beginnen wil ik het doel en de aanpak van het voortgangsrapport nog eens duiden.

Het decreet op het Stedenfonds bepaalt dat de Stedenfonds-steden en de VGC in het derde en het laatste jaar van de beleidsovereenkomst een voortgangsrapport moeten opmaken. Het voortgangsrapport heeft tot doel tussentijds te rapporteren over de uitvoering van de beleidsovereenkomst Stedenfonds II en brengt de maatschappelijke impact, de indicatoren, de strategische en operationele doelstellingen en de daarbij horende prestaties in kaart. De vorm van het voortgangsrapport wordt bepaald door de Vlaamse Gemeenschap in uitvoering van het decreet op het Stedenfonds en het bijhorende uitvoeringsbesluit.

Voor dit voortgangsrapport vraagt de Vlaamse Gemeenschap geen uitgebreid overzicht van de operationele doelstellingen en prestaties en evenmin details over concrete dossiers die onder deze doelstellingen en prestaties vallen. Hiermee wil de Vlaamse Gemeenschap net vermijden dat het debat over het stedenbeleid over concrete dossiers en details gaat, in plaats van over de grote lijnen van het gevoerde stedelijke beleid en de impact van het Stedenfonds op het beleid van de VGC. Het voortgangsrapport bevat dan ook geen details over prestaties of concrete dossiers.

Het voortgangsrapport 2008-2009 is opgesteld door de cel Stedelijk Beleid, in nauwe samenwerking met de meet- en weetcel, in het licht van de rapportage over de indicatoren van het Stedenfonds en in samenspraak met alle beleidsdirecties. Het is met andere woorden een rapport dat ‘organisatiebreed’ tot stand is gekomen.

Het bevat twee grote, verplichte delen en een inleidend tekstgedeelte. De inleiding geeft kort de historiek van het Stedenfonds weer, de vormelijke en formele aspecten van dit voortgangsrapport en de visitatie in het kader van Stedenfonds II.

Deel 1 gaat over de maatschappelijke impact die de VGC met haar beleid wil bereiken. Na een meer beschouwend inleidend gedeelte over de stedelijke omgeving waarin de VGC werkt, wordt aangegeven hoe de VGC de evolutie van de maatschappelijke effecten aan de hand van beschikbare gegevens evalueert. Per maatschappelijk effect wordt een algemene analyse meegegeven en telkens wordt verwezen naar de indicatoren die als bijlage

aan dit rapport zijn gevoegd. Dit deel bevat ook een methodologische evaluatie van de maatschappelijke effecten en indicatoren. Deel 2 heeft betrekking op de Strategische doelstellingen, de Operationele doelstellingen en de prestaties zoals bepaald in de beleidsovereenkomst Stedenfonds II.

De maatschappelijke streefdoelen die in 2008 in de beleidsovereenkomst Stedenfonds II zijn opgenomen, zijn inmiddels welbekend. Vooreerst is er het bevorderen van de positieve uitstraling van het Nederlands en de zichtbaarheid van het Nederlandstalige netwerk.

Een ander doel is om maatschappelijk kwetsbare groepen meer kansen te geven. Ten slotte wil de VGC graag Brussel aantrekkelijker maken als leefstad voor ouderen en voor jonge Nederlandstalige gezinnen met kinderen.

Om deze maatschappelijke resultaten te bereiken, heeft de VGC destijds de volgende strategische doelstellingen naar voren geschoven. De VGC ontwikkelt in de eerste plaats een duurzaam beleidsinstrumentarium. Er wordt een betere gemeenschapsinfrastructuur uitgewerkt met het doel de fysieke omgeving te verbeteren. De VGC ontwikkelt dienstverlening en projecten met het oog op het verhogen van de levenskwaliteit in de domeinen Onderwijs en Opleiding, Welzijn en Gezondheid, Jeugd, Cultuur en Sport en besteedt veel aandacht aan een grotere zichtbaarheid van de VGC, het versterken van specifieke sectoren en het stimuleren van ‘brede’ projecten.

Het formuleren van maatschappelijke effecten heeft tot doel om het debat over maatschappelijke verschuivingen en tendensen die zichtbaar worden in de stad, te stimuleren. Dat debat moet in eerste instantie binnen de VGC worden gevoerd, maar ook naar aanleiding van de visitatie. Daarnaast heeft dit tot doel om de strategische beleidskeuzes te ondersteunen. Aan de hand van concrete data krijgt de VGC zicht op haar omgeving, kan zij de maatschappelijke effecten interpreteren en nagaan of de strategische keuzes gehandhaafd dan wel bijgestuurd moeten worden. Het werken met maatschappelijke effecten en indicatoren geeft het VGC-beleid in ieder geval een meer wetenschappelijke basis.

Uit de beschrijving van die maatschappelijke tendensen valt af te leiden dat Brussel voor heel wat beleidsuitdagingen staat, zoals het bestrijden van de toenemende armoede en de hoge jeugdwerkloosheid. Ook moet Brussel een antwoord formuleren op de groeiende capaciteitsproblemen in het onderwijs, de kinderopvang en andere jeugdvoorzieningen, als gevolg van de ‘city boom’ en de vergroening van de bevolking.

De VGC heeft niet gewacht op dit voortgangsrapport om daar werk van te maken. Graag verwijs ik naar de beleidsnota Stedelijk Beleid waarin heel wat doelstellingen en aandachtspunten expliciet worden vermeld. We hadden het over de inzet op een open en warme samenleving, waarbij de nadruk ligt op de integrale ontwikkeling van een gemeenschapsbeleid voor de maatschappelijk meest kwetsbare groepen in Brussel. In het kader van deze doelstelling willen we onder meer werk maken van een geïntegreerd armoede-, minderheden- en jeugdhulpbeleid.

We willen vooreerst brede projecten op gang brengen om de leefbaarheid van de stad te bevorderen vanuit de gemeenschapsdimensie die de VGC kenmerkt. Voorts wil de VGC een investeringsbeleid voeren dat de gemeenschapsinfrastructuur in het gewest verbetert. Multifunctioneel gebruik, een dialoog met de buurt, toegankelijkheid en duurzaamheid zijn hierbij kernbegrippen.

De cijfers in de bijlage van het rapport bevestigen dit stuk voor stuk. Het is dankzij de vele kwaliteitsvolle voorzieningen en diensten zoals scholen, kinderopvangvoorzieningen, speelpleinen, bibliotheken, gemeenschapscentra, sportfaciliteiten en zo meer dat mensen, vooral jonge gezinnen, de keuze voor deze stad maken.

Wat de strategische en operationele doelstellingen en prestaties betreft, moet de VGC in het voortgangsrapport aangeven welke prestaties eind 2009 al waren verwezenlijkt, welke later nog zullen volgen en welke we niet zullen halen. Tot nu toe hebben we alle prestaties inderdaad waargemaakt.

Tot slot geef ik graag mee dat het voortgangsrapport ook wordt bezorgd aan de Visitatiecommissie die in de loop van mei 2011 langskomt bij de VGC. De visitatie is zo opgevat dat de steden en de VGC deze kunnen aangrijpen om het debat aan te gaan over hun stad en bestuur, het instrument Stedenfonds en het Vlaams Stedenbeleid in het algemeen. De klemtoon ligt niet op de controle van de voortgang van de doelstellingen en prestaties in het kader van het Stedenfonds, maar op een zinvolle reflectie over het beleid dat met Stedenfondsmiddelen wordt gevoerd, steunend op de eigen ervaringen van de VGC, de ervaringen van andere steden en de deskundige inbreng van experts. De nadruk bij de visitatie ligt op een vruchtbare dialoog in een open sfeer, waaruit de steden, de VGC en ook de Vlaamse Gemeenschap heel wat kunnen leren.

Mevrouw Elke Roex. - U zegt dat zo goed als alle doelstellingen zijn behaald, behalve het sociaal lokaal beleid. Dat wordt straks in addendum besproken. Het voortgangsrapport geeft aan wat allemaal is bereikt. Het kondigt geen verschuivingen of inhoudelijke koerswijzigingen aan.

Ik ga niet te diep op de doelstellingen in. We hebben dat verhaal al verschillende malen in de beleidsnota's gehoord. Een voorbeeld is de beleidsnota Gezin die zonet is besproken. De uitbreiding van het aantal IBO's is een van de doelstellingen die ik hier terugvind. Ik heb vier grote vragen.

De eerste vraag heb ik al meermaals gesteld. Vanuit de sector hoor ik dat de evaluatie die heeft plaatsgehad, ver van de organisaties zelf gebeurde. Is er daadwerkelijk met de projecten op het terrein overlegd? Als er - soms kleine - veranderingen worden opgelegd, gebeurt dat dan eenzijdig door de VGC of worden de beslissingen gezamenlijk genomen en overlegd?

Er komt in 2011 een reorganisatie van het sociaal vervoer. Ik heb de indruk dat dit nog niet met de betrokken vzw is doorgesproken. Een tweede voorbeeld betreft het lokaal sociaal beleid. Mevrouw Van den Brandt zal het er ook over hebben. Het afschaffen van de wijkwerking, het vervangen door een SIP en nu opnieuw het wegvallen ervan door projecten als Chambéry wordt niet echt gesmaakt. Ik veronderstel dat niet alles met de actoren op het terrein is doorgesproken.

Wat de woonzorgzones betreft, is er veel discussie binnen de organisaties die daar mee bezig zijn. De indruk ontstaat dat de doelgroep heel eng wordt vernauwd en plots het Vlaamse aspect moet worden benadrukt. De open werking van de VGC die gericht was op een divers publiek wordt nu door het beleid zelf beknot.

Traçé heeft als coördinator van het socio-professionele inschakelingsveld van Nederlandstalige organisaties in Brussel, de opdracht gekregen om de evaluatie mee voor te bereiden.

Maar de organisaties hebben zelf een belangenbehartiger en een vertegenwoordiger en hebben zichzelf gefedereerd in FEBIO. FEBIO is niet geconsulteerd om het beleid te evalueren.

Ik heb ook vragen bij de afstemming tussen het beleid binnen het Stedenfonds en het beleid binnen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ik denk aan de PIO's. Het gewest heeft een grote inbreng in het socio-professionele inschakelveld en bepaalt doelstellingen en prioriteiten, soms zelfs inhoudelijke. Ook binnen de alliantie Milieu-Werkgelegenheid zal nog een en ander op ons afkomen. Tegelijk zien we binnen het Stedenfonds dat over deze projecten met andere prioriteiten wordt gesproken dan binnen het gewest. In welke mate zijn beide op elkaar afgestemd? Is het zeker dat in de doelstellingen die in het Stedenfonds naar voor worden geschoven geen tegenstellingen zitten, maar dat de doelstellingen komen van de hoofdfinancier van de projecten, namelijk van het gewest?

Wat gebeurt er na het voortgangsrapport? De projecten wachten al lang op hun evaluatie en op het signaal of ze al dan niet voort kunnen werken. Er moet eindelijk worden beslist wat er volgend jaar gaat gebeuren. Wat gebeurt er met het personeel? Heel veel projecten hebben daarover nog geen duidelijkheid gekregen. Het zijn niet alleen werknemers van projecten die eronder lijden, maar ook bijvoorbeeld kinderen van buitenschoolse opvanginitiatieven die niet weten of hun begeleiders er het volgend jaar nog zullen zijn. Het gaat ook over kinderen die bijvoorbeeld in Kuregem naar Beeldenstorm gaan en niet weten of ze er het volgend jaar nog naartoe kunnen komen. Of ouderen in de Brabantwijk die aan de Biloba-projecten meewerken, maar niet weten of ze volgend jaar nog zullen bestaan.

We gaan daar schromelijk in de fout. Projecten die een sociale meerwaarde in de stad creëren in onzekerheid laten, is hetzelfde als de maatschappelijke meerwaarde in gevaar brengen. Het gaat dikwijls om gemotiveerde mensen die uiteindelijk op zoek gaan naar een andere job omdat ze er niet meer tegen kunnen dat elk jaareinde hun raad van bestuur hen in de opzeg zet omdat men nooit weet waaraan en waaraf. Deze mensen verliezen hun motivatie om verder aan de stad te bouwen. We hebben deze mensen echt meer dan nodig.

Een van de adagio's die binnen het Stedenfonds telkens opduikt is dat er een landingsbaan nodig is. De overheid creëert zelf landingsbanen. Dat kan de Brusselse, de Vlaamse overheid zijn, maar ook de VGC. Ik denk aan het arbeidszorgproject van Groot Eiland. Dat wordt door het Stedenfonds ondersteund, maar moet op een gegeven moment op eigen benen kunnen staan. Wat gaat de VGC doen? Wordt er ook in landingsbanen voorzien voor projecten waarvan de VGC stelt dat ze zelf landingsbanen moeten hebben?

Het is een beetje ingewikkeld om uit te leggen, maar in feite verwachten jullie van de projectverantwoordelijken iets waar de VGC eigenlijk zelf voor zou moeten zorgen. Ze moeten een structurele landingsbaan binnen het beleid vinden, maar de VGC is zelf verantwoordelijk voor het creëren van landingsbanen. Als de beleidsverantwoordelijken vinden dat projecten een structurele landingsbaan moeten krijgen, dan moeten ze die zelf creëren. Het arbeidszorgproject en andere projecten die al een paar jaar in het Stedenfonds zitten, krijgen nu de opdracht om een structurele landingsbaan te vinden, maar in welke mate is de VGC zelf bezig met het creëren van die landingsbanen?

Mevrouw Els Ampe.- Het collegelid weet dat ik van cijfers houd. Ik was dan ook bijzonder blij met de indicatoren die worden vermeld in het voortgangsrapport en waaruit bijvoorbeeld blijkt hoeveel mensen deelnemen aan bepaalde activiteiten, hoeveel bezoekers er zijn van de gemeenschapcentra, de sociale infopunten, de bibliotheken enzovoort. Dat maakt

het mogelijk te onderzoeken welke onderdelen van zijn beleid succesvol zijn en welke niet. Jammer genoeg wordt niet het volledige aanbod geëvalueerd, maar deze gegevens stellen het College niettemin in staat al enkele conclusies trekken.

Het valt me bijvoorbeeld op dat de schoolse achterstand in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet groter is dan in Gent of in Antwerpen. Moet ons dat gunstig stemmen? Eigenlijk niet. Want als ik de schoolse achterstand bekijk, dan is die wel redelijk dramatisch. Met andere woorden, zowel in Brussel, Gent als Antwerpen is de situatie heel problematisch, maar het is in Brussel niet erger dan elders. Dat wijst erop dat de overheid ook in die andere steden extra inspanningen moet leveren.

Hetzelfde geldt voor het aantal GOK-leerlingen, dus het aantal leerlingen met bijvoorbeeld een moeder zonder opleiding of die deel zijn van een gezin dat leeft van een vervangingsinkomen of waarvan de ouders geen Nederlands spreken. Het valt me op dat in Sint-Pieters-Woluwe, Sint-Lambrechts-Woluwe, Oudergem en Watermaal-Bosvoorde het gemiddelde aantal GOK-leerlingen ongeveer 10 procent bedraagt, en in alle andere gemeenten ongeveer 50 procent bedraagt met een uitschieter tot 77 procent in Sint-Joosten-Node. Daaruit blijkt duidelijk dat het onderwijs in Brussel verhoudingsgewijs veel meer inspanningen moet leveren om die kinderen vooruit te helpen.

Het is niet noodzakelijk zo dat wie opgroeit in een gezin met een vervangingsinkomen, het slechter doet op school, maar een combinatie van meerdere factoren kan wel leiden tot kleinere kansen vergeleken met iemand die thuis wel Nederlands spreekt. Het geeft toch wel aan dat het Brussels onderwijs die extra inspanning en ook de extra inspanningen vanuit Vlaanderen hard nodig heeft gezien de specifieke context en een schoolpopulatie met vanaf het begin minder kansen.

Wat me ook opvalt, is dat het aantal bibliotheekbezoeken toeneemt. Dat is zeer positief. Bovendien zijn de bezoekers niet alleen Nederlandstaligen. De bibliotheken staan open voor anderstaligen en er zijn inderdaad heel wat mensen van andere nationaliteiten die er binnenlopen. Ik vind dat een hoopgevend signaal.

Het is minder duidelijk hoeveel bezoekers de gemeenschapscentra lokken. Men klokt af op 860.000 bezoekers per jaar, maar de verdeling over de 22 centra is niet bekend. Dat lijkt me wel interessant om te weten. Ik zou ook graag willen weten hoe de bezoekersaantallen worden berekend. Het aantal van 860.000 is indrukwekkend, maar vergeleken met andere activiteiten is het eigenlijk niet zo veel. Het gaat immers om 22 centra, dus ongeveer 39.000 bezoekers per centrum. Océade, een zwembad, heeft jaarlijks 200.000 bezoekers, de Antwerpse Stadsschouwburg 250.000. We mogen geen appels met peren vergelijken, maar dit geeft toch een idee van de verhoudingen. De gemeenschapscentra hoeven ook niet de pretentie te hebben dat ze alles organiseren. De privé-sector biedt ook een uitgebreid en drukbezocht aanbod. Soms hebben wij de indruk dat de wereld enkel rond ons draait, maar als je dan kijkt naar de privé-ondernemingen die activiteiten aanbieden inzake cultuur, ontspanning of andere zaken, dan zie je toch dat die nog altijd heel wat meer bezoekers aantrekken.

Het collegelid geeft ook cijfers over de speelpleinen. Wat me daar zou interesseren, is of er ook een soort tevredenheidsonderzoek is gevoerd. Het collegelid heeft dat volgens mij eens aangekondigd, maar ik kan me niet herinneren wat de resultaten waren. Dit omdat de speelpleinen in het verleden te kampen hebben gehad met kwaliteitsproblemen. Ik weet dat het collegelid daar heel wat aandacht aan heeft besteed, ook als schepen van de Stad

Brussel destijds, met goed gevolg overigens. Wat is de stand van zaken en welke maatregelen heeft hij genomen om de kwaliteit te verbeteren?

Een problematisch punt zijn de sociale infopunten. Het voordeel van al dat tellen en meten is dat wij merkwaardige vaststellingen kunnen doen. In het sociale infopunt in Ganshoren zijn bijvoorbeeld 26 mensen langs geweest in een jaar tijd, dus ongeveer 2 mensen per maand. Dat roept de vraag op of het wel zin heeft om en dergelijk punt open te houden. Het voordeel van deze cijfers is inderdaad dat er gefundeerd kan worden om de zaak te sluiten. Zelfs foldertjes leggen bij een Nederlandstalige kapper is zinvoller dan hierin te investeren.

Wat het tweedekansonderwijs betreft, vind ik het heel positief dat vele cursisten kiezen voor een opleiding tot begeleider in de kinderopvang of kantoormedewerker. Dat zijn twee knelpuntberoepen. Het is heel moeilijk om mensen te vinden die in de kinderopvang willen werken, in de privé-sector is het zeer moeilijk om kantoormedewerkers te vinden, dus vind ik dit een positieve evolutie. Ik pleit er wel voor om meer promotie te maken, want het aantal cursisten ligt aan de lage kant.

Hetzelfde geldt voor ouders met kinderen in een Nederlandstalige school die zelf Nederlandse les volgen. Dat zijn er maar dertig. Het is mogelijk dat die ouders moeten werken en geen tijd hebben, dat ze geen opvang vinden, dat zijn allemaal argumenten die kunnen worden ingeroepen, maar het lijkt me toch ook nuttig om dit initiatief meer bekendheid te geven en ervoor te zorgen dat meer ouders kiezen voor het leren van Nederlands.

Ik vind het voortgangsrapport een goed rapport. Ik ben het niet eens met een aantal kritieken van de vorige spreker. Het is een heel nuttig document, maar het is wel zo dat een aantal initiatieven jaar na jaar worden geplaagd door onzekerheid. Daar zitten ook initiatieven tussen met een groot aanbod en veel bezoekers, zoals Buurtsport Brussel, sportactiviteiten voor Nederlands- en anderstaligen uit de buurt. Daar worden ook opleidingen aangeboden met als doel mensen uit de werkloosheid te halen en een job in de privé-sector te bezorgen. Daar is heel veel vraag naar. Er zijn heel veel jongeren die willen sporten in de buurt.

Dergelijke organisaties zou de VGC meer zekerheid moeten bieden. Het collegelid moet maar eens nadenken over een manier om dit mogelijk te maken zonder de logge machinerie van de administratie, want het nuttige aan het Stedenfondssysteem is net dat de inrichtende macht ook wel kan overschakelen, zaken veranderen, ingrijpen. Aan de andere kant mag dat niet leiden tot onzekerheid. Het komt er op aan een evenwicht te vinden tussen vastheid gedurende een bepaalde periode en creativiteit, mogelijkheden tot verandering. Dat laatste is soms moeilijk te verwezenlijken via een vaste administratie. Ik zou graag willen weten van het collegelid hoe hij dat zal realiseren in de toekomst.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Deze beleidsovereenkomst over het Stedenfonds is wat mij betreft een gemiste kans. Het voortgangsrapport, en dat schrijft het collegelid zelf in de tekst, bevat weinig tot geen gedetailleerde informatie over de resultaten en over concrete dossiers. Kortom, het beperkt zich voornamelijk, in de lijn van zijn andere beleidsplannen, tot wat wollige frasen over “de transversale acties met het middenveld” en meer van dat literair fraai, maar inhoudelijk leeg geneuzel.

Bij heel wat zaken heb ik ernstige bedenkingen. Ik selecteer er enkele. Het collegelid stelt dat de VGC de uitdagende taak heeft om een Nederlandstalig gemeenschapsbeleid te voe-

ren in een hoofdzakelijke anderstalige omgeving. Ik ben blij dat hij dat eindelijk inziet. Zo een beleid kan enkel op een doortastende wijze worden gevoerd, wanneer de beleidsmakers – het collegelid dus – er voor kiezen om niet langer op te gaan in die multicult mengelmoes, maar zich integendeel duidelijk en ondubbelzinnig profileren als politici die een beleid door en vooral voor de Brusselse Vlamingen voeren. En daar wringt het schoentje. Dit is een groot probleem, want nog geen twee regels verder lezen wij dat diensten en voorzieningen zich maar moeten aanpassen aan de noden en behoeften van de “verkleuring” van de bevolking. De verkleuring van de bevolking. Wellicht is dit een nieuwe officiële politiek correcte term om de tsunami aan asielzoekers, illegalen en islamieten te omschrijven. Het beleid moet zich volgens hem aanpassen aan de vreemdelingen in deze stad, in plaats van dat de vreemdelingen zich zouden aanpassen aan het gevoerde beleid in deze stad en bij uitbreiding het land. Dit is toch werkelijk de wereld op zijn kop! Met zo een premisse is ieder zinvol beleid op voorhand reeds uitgesloten. Quod erat demonstrandum.

Het collegelid zet niet alleen de wereld op zijn kop, hij blijft ook redelijk blind voor de realiteit. Zo stelt zijn tekst dat de daling van het aantal Nederlandstaligen relatief is. *Faut le faire*. Ik weet niet of hij bijvoorbeeld al eens heeft gekeken naar de evolutie van het aantal kiezers op Vlaamse lijsten in Brussel en die getallen naast zijn 300.000-norm heeft gelegd. De daling van het aantal Nederlandstaligen in deze stad is niet relatief, maar rondt dramatisch. Het aantal Brusselse Vlamingen slinkt met een sneltreinvaart, en dat zou de eerste prioriteit van zijn beleid moeten zijn. Tegen die tendens moet actie worden genomen, moet een doordacht stedenbeleid worden gevoerd. Er moet niet enkel worden ingezet op de Nederlandstalige voorzieningen in deze stad, maar er moet vooral ook worden ingezet op de voorzieningen voor de Nederlandstaligen in deze stad. Er is een nuance. Dat heeft het collegelid, en bij uitbreiding zijn collega's hier, blijkbaar nog niet goed begrepen.

Tenslotte had ik bij dit alles nog twee zeer concrete vragen. Ten eerste, vorig jaar formuleerde het Rekenhof enkele opmerkingen en aanbevelingen bij de verdeling en aanwending van de middelen van het Stedenfonds. Eén van deze aanbevelingen, met name aanbeveling 5, stelde dat de intresten op de trekkingsrechten moeten terugvloeien naar de middelen van het Stedenfonds per stad en niet naar de algemene middelen van die stad. In het geval van Brussel moeten de middelen terugvloeien naar de VGC. Is deze aanbeveling intussen omgezet in een concrete maatregel? En op welke manier heeft dit invloed gehad op de middelen voor de VGC? Als we de projecten van de VGC bekijken, kunnen we ons toch moeilijk van de indruk ontdoen dat sommige van deze operationele doelstellingen neigen naar de aanwending van Stedenfondsmiddelen voor het algemene beleid. We denken maar aan bepaalde projecten van culturele participatie, het onderhoud van schoolgebouwen, en dergelijke meer.

Tweede concrete vraag: tot nu toe is meer dan 250.000 euro teruggevorderd van zeven verschillende steden en van de VGC. Een substantieel gedeelte heeft betrekking op het bestedingsjaar 2007 en heeft te maken met het feit dat bedragen niet meer konden worden herbestemd wegens het aflopen van de eerste beleidsovereenkomst. De rest heeft te maken met onaanvaardbare reis- en representatiekosten, vormingskosten of het niet respecteren van de wet op overheidsopdrachten in de gunningsfase.

Wat is de stand van zaken voor de VGC? Hoeveel werd er teruggevorderd en om welke redenen?

De heer Walter Vandenbossche. – Dit voortgangsrapport is wat mij betreft een vooruitgangsrapport. Ik ben onder de indruk van de evaluatie van het werk dat mensen verzetten

in de meest vergeten hoeken van Brussel om kansarmen, mensen met zware problemen en zware zorgen te helpen en maatschappelijk te emanciperen. Je moet het maar doen. Ik heb er dan ook niets anders dan een enorm respect voor. Met de reflecties die sommigen maken, heb ik het daarom moeilijk omdat ze voorbijgaan aan de gevoeligheden op het terrein.

Naar aanleiding van dit rapport heb ik een ronde gemaakt door Kuregem. Uit mijn gesprekken daar komt een dubbele bezorgdheid naar voren. Enerzijds vroegen velen zich af of hun werk wel meer is dan een druppel op een hete plaat. Is het wel genoeg? Er is zoveel ellende, zoveel miserie en zo weinig middelen, zo weinig mensen. Anderzijds zegt men mij dat de plaats van het gezin, de verankering van het gezin in de Brusselse samenleving, zeker voor veel van onze allochtone vrienden, zo moeilijk te definiëren is. Waar bevinden wij ons? Waar is de ouderlijke verantwoordelijkheid? Waar is de inschakeling van jonge mensen in het opvoedings- en vormingsproces?

Op vele plaatsen in Europa – in Duitsland, Frankrijk, Nederland en nu ook in Groot-Brittannië – wordt momenteel een fundamenteel debat gevoerd over de multiculturele samenleving. Er worden existentiële vragen gesteld. Doen we wel wat we moeten doen? Is wat we doen wel goed? Dit debat moeten we ook in Brussel en in Vlaams-Brussel voeren. Ik ben ervan overtuigd dat we vooral de mensen verantwoordelijk moeten maken voor de samenleving. Dat is de weg die we moeten volgen. We moeten de vraag durven stellen of de huidige projecten daarin passen.

Ik heb actief deelgenomen aan de debatten in 2008, maar de samenleving evolueert aan een razend tempo. Twee jaar later merken we hoe alles alweer is veranderd, hoe ook het onderwijs is veranderd. Natuurlijk is het verantwoord om een vijfjarenbeleid te voeren, maar het moet ook mogelijk zijn onze koers snel te kunnen aanpassen willen we niet worden voorbijgestoken door de realiteit.

We moeten ook de vraag durven stellen wat de *retour* voor de Vlaamse gemeenschap is van deze initiatieven? Ik veronderstel dat deze vraag wel zal worden beantwoord naar aanleiding van de evaluaties.

Tot slot sluit ik mij aan bij de terechte vraag van mevrouw Roex over het lot van het personeel. Ik herinner mij hoe in 2008, ten tijde van het conflict rond de opzegperiodes en dergelijke, het personeel van verschillende verenigingen kwam protesteren tegen wat zij als onrechtvaardig beschouwden. We moeten een herhaling daarvan voorkomen. Dat betekent niet dat ik pleit voor een blindelings behoud van alle projecten, maar met dezelfde mensen kan een dynamiek worden ontwikkeld. Projecten kunnen evolueren zodat ze rechtstreeks inspelen op de bestaande noden.

Het leidt niet de minste twijfel dat CD&V het werk van al deze mensen buitengewoon sterk apprecieert en dat ik niet anders kan dan bescheiden te vragen zo verder te doen. Dit voortgangsrapport krijgt al onze steun.

De heer Paul De Ridder. – Enkele weken geleden, bij de bespreking van de beleidsverklaring in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, interpelleerde de N-VA minister-president Picqué over het probleem van de stadsvlucht, een probleem dat wij zullen blijven aankaarten. Omdat wij veel belang hechten aan de leefbaarheid van de steden kunnen wij grotendeels instemmen met de globale doelstellingen van de VGC voor deze stad. Toch hebben wij een aantal vragen en kritische bedenkingen.

Zo staan in de omgevingsanalyse enkele merkwaardige passages, zoals: “De stad wordt door haar veranderende inwoners steeds minder gedacht vanuit traditionele en institutionele uitgangspunten. Individuen en groepen van mensen organiseren en verenigen zich hoe langer hoe minder op een traditioneel gekende manier, minder op communautaire leest. Nieuwe allianties en netwerken zien het licht.” Hier wordt een aantal dingen met grote stelligheid maar zonder veel wetenschappelijk bewijs geponneerd. Bestaan er studies of evident bewijsmateriaal over de stelling dat er “steeds minder gedacht wordt vanuit traditionele en institutionele uitgangspunten”?

Het hoofdstuk over het nieuwe middenveld klinkt bijzonder wollig. Wij hadden dat graag iets concreter gezien. Over welk soort burgermaatschappij gaat het eigenlijk?

Ook bij de doelstellingen hebben wij een aantal bedenkingen. Het gebruik van de indicatoren is nogal bizar. Ze worden wel opgesomd, maar ze mogen niet gebruikt worden om het beleid te evalueren. Dat is deels te begrijpen omdat de evolutie en de leefbaarheid van de Brusselse maatschappij van veel meer factoren afhangt dan van het VGC-beleid alleen, maar dat geldt niet voor alle indicatoren. Sommige kunnen heel goed gebruikt worden om het beleid te evalueren, zoals het aantal leerlingen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, de schoolse achterstand, het aantal activiteiten in de gemeenschapscentra en de deelname eraan of het aantal gebruikers van het Huis van het Nederlands. De klemtoon ligt wel heel erg op de operationele doelstellingen in deze rapportering en veel minder op de indicatoren, terwijl die voor ons ook relevant zijn om het beleid te evalueren. Het valt trouwens op dat de indicatoren helemaal op het einde staan vermeld, in een soort bijlage.

Een aantal maatschappelijke effecten wordt bovendien niet accuraat omgezet in indicatoren. Positief is wel dat de keuze van indicatoren en de dataverzameling worden geëvalueerd en gekoppeld aan een toekomstblik. Het lijkt ons daarom bijzonder zinvol ook de operationele doelstellingen te evalueren.

Verder staat in de beheersovereenkomst dat het Rekenhof een rol kan spelen in de controle. Hoe moeten we dat zien? Zal het Rekenhof de rapportering onder de loep nemen?

De VGC wil ook participeren in de gewestelijke en gemeentelijke wijkcontracten. Hier lijkt het ons nuttig inzicht te krijgen in de financiering en het aandeel van de VGC in die wijkcontracten. Volgens de globale begroting per operationele doelstelling is er voor Operationele Doelstelling 3.1. blijkbaar geen budget nodig. Klopt dat? En hoe sterk kan de VGC via de gemeenschapscentra echt wegen op de wijkcontracten en op het stadsbeleid?

De meer vraaggestuurde werking van de gemeenschapscentra lijkt ons positief. Overheidsinstellingen zijn er natuurlijk niet om zichzelf in stand te houden, al gebeurt dat al te vaak. Zij zijn er voor de burger en voor de gemeenschap. Toch willen we erop wijzen dat “vraaggestuurd” geen synoniem mag worden van het verdwijnen van het Nederlands karakter mocht dat “gevraagd” worden.

Mevrouw Elke Van den Brandt. – Ik zit een beetje gewrongen met dit debat. Voor ons ligt het voortgangsrapport van een beleid dat in 2007 werd opgestart en waarop Groen! ernstige kritiek had. Wij staan nog steeds achter de beslissing van Adelheid Byttebier om toen tegen te stemmen. Ik zal niet ingaan op onze kritieken van toen, ze zijn te raadplegen in het verslag.

Het voortgangsrapport herhaalt uiteraard gedeeltelijk de oorspronkelijke beleidsovereenkomst. Het herhaalt ook de beoogde maatschappelijke effecten van de middelen uit het Stedenfonds. Het allereerste effect dat de VGC in 2007 naar voren schoof is “het bevorderen van de positieve uitstraling van het Nederlands en de zichtbaarheid van het Nederlandstalige netwerk”. Dat is voor Groen! een doorn in het oog. Niet dat ik tegen het versterken van het Nederlands ben. Het is een doel dat de VGC moet nastreven, maar niet in het kader van het Stedenfonds. Het Stedenfonds is erop gericht de dualisering in onze stad tegen te gaan en de stad leefbaarder te maken. Taal is dan een middel, geen doel.

Ik ben blij dat het collegelid in de toelichting verwijst naar de beleidsnota Stedelijk Beleid. Ik interpreteer dat als een update van de visie uit 2007. Er worden enkele doelstelling en aandachtspunten verwoord waarin Groen! zich veel beter kan vinden, zoals een open samenleving met aandacht voor kwetsbare groepen, brede projecten om de leefbaarheid van de stad te bevorderen, laagdrempelige en duurzame gemeenschapsinfrastructuur die ingebed is in de wijken.

De beleidsovereenkomst uit 2007 loopt tot 2013. Groen! is niet de partij die zegt dat we die overeenkomst halverwege maar gewoon in de vuilnisbak moeten gooien. Groen! is constructief. Wij voeren het beleid mee uit en proberen er het beste uit te halen. Mochten we plots stoppen, dan zou dat bovendien betekenen dat een aantal projecten zijn middelen meteen verliest. We kunnen niet ontkennen dat er enkele mooie verwezenlijkingen zijn. De inzet van de mensen is zeer groot. Iedereen op het terrein kan alleen maar toejuichen dat het beleid halverwege wordt geëvalueerd. Ik denk dat het werkveld daar ook vragende partij voor is.

Ik denk dat het werkveld vragende partij is voor evaluatie. Het is dan ook essentieel dat we die projecten mee betrekken bij het opstellen van dit voortgangsrapport. Dit mag geen beleid over de projecten zijn, dit moet een beleid met de projecten zijn. We herinneren ons allemaal nog wel dat er bij de overgang van Stedenfonds I naar Stedenfonds II een grote misnoegdheid was over de manier waarop het werkveld hierbij werd betrokken, of eerder niet betrokken. Groen! merkt dat er op dit vlak stappen vooruit werden gezet, maar het kan nog altijd beter. We blijven vragen ontvangen van projecten die met onduidelijkheden zitten. Dat is een teken aan de wand dat het nog beter kan en moet.

Dit voortgangsrapport is er duidelijk gekomen dankzij organisatiebreed werk van verschillende directies en met de knowhow van de meet- en weetcel. Zowel de administratie als de projecten hebben hun uiterste best gedaan om een onderbouwd project voor te leggen. Toch zijn de meeste indicatoren die worden gebruikt kwantitatief: er wordt nagegaan hoeveel mensen we bereikt hebben. In het rapport wordt dat ook toegegeven: er wordt gezegd dat er wordt gestreefd naar meer kwalitatieve zaken. Op zich is het toch een pijnlijk gegeven dat we er halverwege het Stedenfonds nog niet in geslaagd zijn een meetinstrument op poten te zetten dat het globale effect meet. We zitten nog met indicatoren die niet de volle essentie meten. Daarmee tonen we geen respect voor de projecten op het veld. We moeten niet enkel meten hoeveel mensen we bereiken, we moeten ook meten wat het effect is bij die mensen, wat de impact is van onze middelen en daden. De meet- en weetcel kan en moet de expertise hebben om hierin verandering te brengen. Ik heb daartoe veel positieve aanzetten gelezen in dit voortgangsrapport en ik wil daar dan ook positief op inspelen.

Ik heb nog een aantal concrete vragen en ik ga er ook onmiddellijk het addendum bijnemen. Dat bespaart ons straks weer een interventie. Ik zal geen zaken herhalen die hier al

aan bod kwamen, zoals het sociaal vervoer, Chambéry, de speelpleinen, contacten met het gewest en met federaties van sommige projecten, ...

Over de middelen ging het hier vandaag nog niet. De Vlaamse Regering heeft het trekingsrecht vastgelegd. Dat betekent een serieuze toename van de middelen. Dat werd voorgesteld als een indexering, maar als ik zie in welke mate die middelen toenemen, dan zou ik ook wel willen dat de lonen van de werknemers in dezelfde mate zouden worden geïndexeerd. Het gaat hier om meer dan een loutere indexatie. Niet alle middelen worden echter toegewezen. Er blijft een bedrag van 107.000 euro over. Waarom? Wat zal er met die middelen gebeuren? Zullen we wat dit betreft nog eens een addendum te zien krijgen?

Er gaan meer middelen naar de coördinerende rol van de VGC. Waartoe dienen die? Wat is de concrete besteding van die verhoging? Is dat nodig?

Ook het ondersteuningsbeleid gelijke onderwijskansen krijgt meer middelen. Dat lijkt me positief. Er gebeuren zinvolle dingen mee, maar kan het collegelid hier wat meer toelichting bij geven?

Er waren ook 2 verlagingen van middelen. Een eerste betreft de vernieuwende en flexibele leertrajecten. Het gaat dan om het tweedekansonderwijs, het Huis van het Nederlands en dergelijke. Kan het collegelid toelichten waarom er daarvoor een verlaging van de middelen is?

Een tweede verlaging betreft een van mijn stokpaardjes, namelijk de Brede School en de Zomerschool. Ik heb het dan over doelstelling 3.4. Ik ging ervan uit dat hiervoor net een grotere rol zou worden weggelegd. Waarom is er hier een verlaging van de Stedenfonds-middelen?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ga proberen zo goed mogelijk een antwoord te geven op de hier verwoorde opmerkingen en vragen, waarbij ik wel de verzachtende omstandigheid wil inroepen dat deze materie niet binnen mijn bevoegdheden valt, maar binnen die van collega Jean-Luc Vanraes.

Een aantal mensen maakten opmerkingen in verband met de stabiliteit. Weten de verenigingen en de mensen in het werkveld wat er zal gebeuren? Is er paniek? Is er onzekerheid? Wel, wat het overgrote deel van de stedenfondsdossiers betreft, is die paniek of onzekerheid alleszins een stuk minder groot dan men hier laat uitschijnen.

Eind 2007 werd een beleidsprogramma afgesloten voor een periode van 6 jaar. De meerderheid van de initiatieven die bij aanvang van Stedenfonds II subsidies hebben gekregen, krijgen deze subsidies nog altijd. De meeste van die initiatieven zullen bovendien – als ze de nodige resultaten kunnen voorleggen, zoals met hen werd overeengekomen in een aantal besluiten en overeenkomsten – ook de resterende periode van de beleidsovereenkomst de steun van de VGC blijven genieten. Ze worden natuurlijk wel constant gemonitord. Als ze een heroriëntering willen doen, moet dat natuurlijk in overleg gebeuren. Zo'n heroriëntering kan enkel als de doelstellingen wijzigen of als de resultaten uitblijven. Zelfs dan zijn er die gesprekken en die permanente monitoring. Dat geldt trouwens ook voor de reguliere projecten en initiatieven die VGC-subsidies ontvangen; dat is eigenlijk een algemeen principe dat niet alleen voor het Stedenfonds geldt.

In de praktijk is het zo dat er wordt gewerkt met jaarlijkse overeenkomsten. In sommige gevallen is er een overeenkomst die een garantie biedt voor meerdere jaren – maar dat is natuurlijk altijd binnen de beperking van de begroting, daar kunnen we niet onderuit, en telkens op basis van die jaarlijkse evaluatie. Die evaluatie gebeurt samen met de mensen uit het werkveld. Deel 2 van het voortgangsrapport gaat over het behalen van die prestaties. De organisaties die middelen krijgen in het kader van het Stedenfonds werden uiteraard geraadpleegd om na te gaan of die prestaties al dan niet werden geleverd.

Er werd verwezen naar Febio, een federatie die een belangenbehartiger is. Febio werd niet betrokken bij dit voortgangsrapport, omdat dit rapport niet over personeel of over het statuut van personeel gaat, maar wel over de resultaten die worden behaald.

Er werd gesproken over de links die er zijn met de projecten van het gewest of met het beleid van het gewest. Als het gaat over werkervaringsprojecten die gesubsidieerd worden in het kader van het Stedenfonds, zijn er bij de meeste daarvan links met middelen vanuit het gewest. Die middelen vanuit het gewest hebben onder meer de vorm van DSP-contracten. Destijds werd er een contingent van die contracten toegewezen aan de VGC, en de VGC betaalt jaarlijks om die contracten bij te passen. Omdat de VGC bijdraagt aan die contracten, mag de VGC ook een aantal doelstellingen en criteria opleggen, die afgetoetst worden bij die organisaties. De meeste van die DSP-contracten worden ingevuld door laaggeschoolden en anderstaligen. We leggen op dit ogenblik geen voorwaarden op inzake de kennis van het Nederlands van die DSP'ers op het moment dat ze aan hun contract beginnen. We investeren wel in het taalbeleid binnen die werkervaringsprojecten, in samenwerking trouwens met Tracé en met het Huis van het Nederlands. De ondersteuning die we daar bieden situeert zich vooral op het gebied van functionele kennis, met als doelstelling die mensen gemakkelijker werk te laten vinden, niet alleen binnen die projecten, maar in het reguliere arbeidscircuit.

We moeten er toch de nadruk op leggen dat het Stedenfonds een impulsfonds is. Dat betekent dat we sowieso niet alles zullen kunnen verder zetten, maar dat is dan ook niet de bedoeling. Mochten we alles tot in het oneindige willen verder zetten, dan zou er ook niet moeten worden onderhandeld over een nieuwe overeenkomst. De middelen van de VGC – die zoals u allen weet verminderd werden met een half miljoen euro – laten ook niet toe om alles gewoon in het reguliere kader onder te brengen, vandaar dat er nu eenmaal een aantal projecten tussen zitten die ofwel op eigen benen zullen moeten verdergaan, of, als blijkt dat het echt niet anders kan, inderdaad zullen ophouden te bestaan. Dat is iets wat ook vroeger met dit soort van fondsen het geval was. We kunnen dat natuurlijk jammer vinden, ik denk dat we allemaal wel vragende partij zijn om zo veel mogelijk van die activiteiten van die projecten in leven te houden, maar er moeten keuzes worden gemaakt. Dan wordt er gekozen voor de projecten die op dat ogenblik het meest nuttig zijn en het meest resultaat opleveren. Ik denk dat de opmerking van de heer Walter Vandenbossche op dat vlak zeer pertinent is. De situatie verandert ontzettend snel. Er werd gevraagd of er geen plan moest worden gemaakt voor een periode van 2 jaar in plaats van voor een periode van 5 jaar. Dat geldt voor een aantal projecten. Ook daar verandert de situatie ontzettend snel. En ook daar moeten we constant kunnen bijsturen, moeten we constant blijven evalueren. Als we merken dat het niet goed loopt, dan moeten we die projecten ofwel een duwtje in de rug geven, ofwel moeten we het project zelf in vraag stellen.

Er waren ook meer specifieke vragen over de gemeenschapscentra, over de speelpleinen en dergelijke. We hebben daar inderdaad geïnvesteerd, we hebben dat gedaan door extra vorming te geven. We hebben dat ook gedaan door de leeftijd een klein beetje op te trek-

ken, zodat de animatoren gerichter bezig konden zijn met de kinderen en minder alleen maar zorgend moesten optreden, want dat was een van de problemen. Er worden ook specifieke acties gehouden inzake taalondersteuning. We hebben daar ook deze zomer extra op ingezet. Wat die speelpleinen en dergelijke betreft, werken we en blijven we werken aan de kwaliteit. We proberen die kwaliteit echt wel constant omhoog te krijgen. Het doet me veel plezier dat daarbij werd verwezen naar mijn werk binnen de stad Brussel, want dat was inderdaad ook een van de doelen die we daarbij gesteld hadden.

Wat dit Stedenfonds betreft, worden de regels eigenlijk opgesteld door Vlaanderen. De indicatoren en de wijze waarop die worden aangewend, werden ook allemaal vastgelegd en opgelegd door de Vlaamse Gemeenschap. De stadsmonitor bijvoorbeeld heeft nooit de bedoeling gehad om het beleid te evalueren. Dat is ook in de Vlaamse Gemeenschap niet het geval en we volgen daar eigenlijk hetzelfde principe. Wat de concrete vragen betreft over het verhogen en het verlagen: ik stel voor dat we daar schriftelijk op antwoorden. De indexmiddelen van het Vlaams Stedenfonds worden in elk geval door de VGC binnen de doelstellingen en projecten van de beleidsovereenkomst Stedenfonds gebruikt.

Wat de vraag inzake het terugvorderen van de middelen betreft, kan ik het volgende antwoorden: er zijn in de VGC geen middelen teruggevorderd. We zijn een goede leerling. Dat mag af en toe ook wel eens gezegd worden. De controle daarop is gebeurd op 12 oktober 2010, zeer recent dus.

Er werden een aantal opmerkingen gemaakt over initiatieven die veel geld krijgen, ook via het Stedenfonds, en wat we daarmee zouden doen mochten die wegvallen. Het ging dan onder andere over Buurtsport. Buurtsport staat ook nominatief in de begroting voor wat de reguliere subsidiëring betreft. Buurtsport hangt niet alleen af van de stedenfondsmiddelen. We hebben Buurtsport opgenomen in het Stedenfonds voor de duur van de beleidsovereenkomst. Dat betekent dat we daar echt een bepaald traject afleggen en dat we ook weten dat het zou kunnen stoppen. Dat betekent echter niet dat heel Buurtsport dan in gevaar komt. De sportdienst heeft trouwens een langlopend convenant met Buurtsport Brussel. Die vzw is sowieso een zeer belangrijke partner in het sportbeleid van de VGC.

Er was een soortgelijke vraag inzake de IBO's. In het kader van het Stedenfonds worden middelen ingezet om de capaciteit groter te kunnen krijgen. Met andere woorden: met die middelen kunnen de IBO's extra kinderen opvangen.

De voorwaarde daarbij is wel dat zodra er een uitbreidingsronde is van Kind&Gezin, de IBO's daarop moeten inschrijven om erkenning te krijgen voor de extra plaatsen. Op die manier kunnen die plaatsen betaald worden door de Vlaamse overheid en dus door Kind&Gezin. De middelen van het stedenfonds komen op dat ogenblik weer vrij, waardoor we deze middelen anders kunnen aanwenden. In 2010 zijn er al een aantal IBO's erkend in het reguliere aanbod.

Er waren ook een aantal specifieke vragen in verband met lokaal sociaal beleid. Er is een stuurgroep die hier rond werkt en die bestaat uit zowel de VGC als de organisaties met als opdracht lokaal sociaal beleid. Deze stuurgroep begeleidt niet enkel het lokaal sociaal beleid, maar heeft ook de heroriëntering georganiseerd en ondersteund. Het bijgestuurde Lokaal Sociaal Beleid respecteert de aanbevelingen van deze stuurgroep, dit werd ook goedgekeurd door het College en aanvaard door de Vlaamse Gemeenschap.

In verband met sociaal vervoer zijn er een aantal overlegmomenten geweest in 2010. Het doel van de besprekingen was om de uitdagingen waar het sociaal vervoer voor staat, gezamenlijk aan te pakken. Die hebben geleid tot de opstelling van een basistekst waarover iedereen het trouwens eens is. Men is nu de uitvoering van die afspraken aan het voorbereiden. Het gaat onder andere over dat ene telefoonnummer voor sociaal vervoer, van waaruit de vraag naar de juiste partner kan worden georiënteerd.

Wat de overgang naar Stedenfonds III betreft is het zo dat de VGC in het verleden een aantal keuzes gemaakt heeft. Ik kan mij indenken dat als Groen! er zich toen niet in kon vinden, dat men dat nu nog altijd niet doet. We appreciëren natuurlijk wel de houding om de lopende projecten die op het terrein vaak goed zijn, niet in gevaar te brengen. Ik denk dat de visitatie een moment kan zijn om daarover te praten of om een aantal zaken misschien in vraag te stellen. Als we beginnen met de voorbereidingen van Stedenfonds III, dat binnen 3 jaar van start gaat, kunnen we daarover nog verder discussiëren. Het zou inderdaad jammer zijn om nu een aantal projecten in gevaar te brengen. Het is nog een beetje te vroeg om hier uitspraken over te doen, maar het spreekt voor zich dat het gesubsidieerde werkveld zal betrokken worden bij de voorbereidende gesprekken en bij de verdere voortgang van het Stedenfonds.

Mevrouw Elke Roex.- Ondertussen wen ik er helaas al aan, maar toch word ik er een beetje moedeloos van. Ik weet immers niet goed hoe het komt dat de signalen die ik opvang uit de sector zo verschillend zijn van datgene wat hier beweerd wordt.

Het lokaal sociaal beleid is niet doorgesproken geweest, en dat hebben we hier in De Raad zelf kunnen zien. De sector heeft geweigerd om de evaluatie lokaal sociaal beleid hier te komen toelichten. Men wou enkel een zeer kritische commentaar geven in de commissie, wat ook gebeurde. Binnen de welzijnsprojecten is er wel degelijk een grote bezorgdheid en de organisaties klagen over het feit dat ze absoluut niet geraadpleegd werden bij deze evaluatie. Men spreekt van een permanente evaluatie, maar ik zou toch eens graag die documenten te zien krijgen. Ik ben bereid om hier een delegatie uit te nodigen van mensen uit de projecten van het Stedenfonds om dit te bespreken. Ik wil de problemen hier aankaarten, maar ik verwacht dan ook dat er daadwerkelijk over gesproken kan worden. Ik heb nu de indruk dat men in een “*Tout va très bien, Madame la Marquise*”- verhaal is terechtgekomen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We hebben nooit beweerd dat alles zeer goed gaat en dat er geen bijsturing mogelijk zou zijn. Het voortgangsrapport bekijkt de hele sector, en op dit ogenblik is het niet zo dat uw opmerking algemeen geldt. Ik blijf erbij dat dit een voortgangsrapport is over het volledige beleid, en dat we uw opmerkingen gehoord hebben. Ik zal opnieuw de bezorgdheid overbrengen aan mijn collega.

STEMMINGEN

- Het voortgangsrapport 2008-2009 van het Stedenfonds wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1; 6 leden hebben zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Els Ampe, René Coppens, Brigitte De Pauw, Bianca Debaets, Annemie Maes, Herman Mennekens, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Carla Dejonghe

Hebben neen gestemd: Dominiek Lootens-Stael

Hebben zich onthouden: Fouad Ahidar, Sophie Brouhon, Paul De Ridder, Elke Roex, Jef Van Damme, Greet Van Linter

- Het Addendum 2 van de Beleidsovereenkomst Stedenfonds 2008-2013 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1; 6 leden hebben zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Els Ampe, René Coppens, Brigitte De Pauw, Bianca Debaets, Annemie Maes, Herman Mennekens, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Carla Dejonghe
Hebben neen gestemd: Dominiek Lootens-Stael

Hebben zich onthouden: Fouad Ahidar, Sophie Brouhon, Paul De Ridder, Elke Roex, Jef Van Damme, Greet Van Linter

INTERPELLATIE (R.v.O. art.62)
VAN MEVROUW BRIGITTE DE PAUW TOT DE HEER BRUNO DE LILLE,
COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD,
SPORT EN AMBTENARENZAKEN
betreffende de organisatie van de Entiteit Gemeenschapscentra

Mevrouw Brigitte de Pauw.- Sinds enkele jaren loopt een traject waarbij de werking van de 22 Brusselse gemeenschapscentra en de VGC-administratie, bevoegd voor de gemeenschapscentra, hervormd wordt. Hieruit ontstond de entiteit Gemeenschapscentra. Momenteel wordt de interne organisatie van deze entiteit onder de loep genomen, met onder andere de oprichting van 5 clusters. Rode draad hierbij is het streven naar harmonisatie van verschillende zakelijke processen. Zo houden verschillende werkgroepen zich bezig met onder andere infrastructuur, boekhouding, programmatie, prijzenbeleid en vrijwilligerswerking.

De centrale aanpak van verzekeringen, infrastructuurbeleid en websiteontwikkeling biedt ongetwijfeld voordelen voor de verschillende gemeenschapscentra. Via een raamovereenkomst over verzekeringen kan de prijs gedrukt worden. Een globaal infrastructuurbeleid kan tot schaalvoordelen leiden en de centrale aanmaak van een gebruiksvriendelijk model voor websites kan veel tijd en kosten besparen. Merk op dat ik positief blijf, zoals ik daarnet al zei. (*Glimlachjes*)

Onze fractie verzet zich niet tegen het harmoniseren en centraliseren van verschillende technische materies die de werking van de gemeenschapscentra kunnen verlichten. Wel pleiten we ervoor dat bij deze hervorming rekening gehouden wordt met de 22 lokale, specifieke omstandigheden. Ons inziens moet de richting waarin de entiteit Gemeenschapscentra evolueert minstens evenzeer door de 22 raden van bestuur bepaald worden, als ook door de VGC.

Ik weet dat het collegelid uit een stroming komt waarin de basis heel belangrijk is en ik vertrouw er dan ook op dat ik een geruststellend antwoord zal krijgen op de volgende vragen. In welke mate zal bij de keuze voor infrastructuurwerken rekening gehouden worden met de voorstellen van de lokale raden van bestuur? Met andere woorden, hoe zwaar weegt het advies van de dagelijkse gebruikers en vrijwilligers?

Er is sprake van een hervorming rond het prijzenbeleid. Blijkbaar wenst de VGC-administratie het prijzenbeleid binnen de 22 gemeenschapscentra te harmoniseren. Zo zouden verenigingen en aangeboden infrastructuur in categorieën ingedeeld worden, waaraan een geüniformeerde prijs gekoppeld wordt. Als er gewerkt wordt met een enveloppenfinanciering voor de gemeenschapscentra, waarom moet het prijzenbeleid inzake verhuur van zalen of drankgebruik dan nog centraal georganiseerd worden?

Misschien zijn er een aantal gemeenschapscentra die het belangrijk vinden om hun schaarse verenigingen wat te ondersteunen door bijvoorbeeld gratis infrastructuur ter beschikking te stellen? Er is immers een grote diversiteit onder de verenigingen. Lokale raden van bestuur kennen de toestand van de verschillende verenigingen het beste en dus zou ik pleiten voor de mogelijkheid om wat te manoeuvreren in het kader van de enveloppenfinanciering.

Een belangrijk onderdeel binnen het hervormingsproces rond de gemeenschapscentra was de oprichting van drie overlegfora. Kunt u een overzicht geven van de werking hiervan? Klopt het dat de voorzitter van het overlegforum Centrumverantwoordelijken op eigen houtje een stuurgroep van 8 uitverkorenen binnen dit Overlegforum heeft opgericht, waardoor er eigenlijk een soort apart dagelijks bestuurtje opgericht wordt, boven de 22 die dan de algemene vergadering uitmaken? Het is niet duidelijk op basis van welke criteria men die beslissing zou genomen hebben, noch hoe men die mensen zou aangesteld hebben. Wat is uw reactie hier op? Op welke basis werden deze mensen geselecteerd? Past dit volgens u in de geest van de collegebeslissing die deze overlegfora oprichtte?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Er zijn enkele punten in de interpellatie die mij niet duidelijk zijn, zoals de 'oprichting van 5 clusters'. Dat kunnen we later bespreken.

Er zal niet hoofdzakelijk een zakelijke, maar wel een inhoudelijke hervorming gebeuren. We hebben zonet tijdens de bespreking van het beleidsplan Cultuur vermeld dat er meer aandacht moet zijn voor het omgevingsgerichte en het bovenlokale. Dat vormt de kern van de hervorming. Er zullen ook enkele zaken gemakkelijker verlopen, waarvan mevrouw Brigitte De Pauw ons al enkele voorbeelden heeft gegeven. Indien er moet worden bijgestuurd, zal dat zeker gebeuren.

Bij verbouwingsdossiers wordt er telkens een infrastructuurbehoefteplan opgesteld. Dit plan omvat de doelstellingen en noden van het betreffende centrum. Het wordt steeds opgemaakt in samenwerking met het personeel, vrijwillige bestuurders en de gebruikers. We zijn ook van plan om dit verder te blijven doen. Ook bij verdere stappen in de bouw- en verbouwingsprojecten worden die groepen intensief betrokken. Op die manier zijn we zeker dat de infrastructuurprojecten voldoende worden gedragen en ondersteund.

- *Voorzitter: mevrouw Annemie Maes*

We weten dat iedereen met zeer veel vragen zit. Misschien werd er in het verleden te vaak de indruk gewekt dat er op al die vragen een positief antwoord kon komen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Dat is niet de kern van het debat. Ik weet ook wel dat er door de centra altijd veel meer wordt gevraagd dan wat mogelijk is gelet op de beperkte middelen. Maar ik ken bijvoorbeeld ook een gemeenschapscentrum waar men besliste om bepaalde infrastructuurwerken uit te voeren, namelijk het herinrichten van de keuken, terwijl het centrum daarvoor geen vragende partij was. Het centrum vond de bouw van een balie dringender.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Gaat het over De Kriekelaar?

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Nee, over het gemeenschapscentrum in Watermaal-Bosvoorde. Ik zal er nooit voor pleiten dat men alle vragen inwilligt, maar men moet afwegen

wat wel en niet prioritair is. Mensen op de werkvloer weten dat ze moeten kiezen en geven de voorkeur aan prioritaire ingrepen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik kan hen daarin volgen. Ik zie ook niet in waarom we dingen zouden opleggen waarnaar geen vraag is. Sommige centra hebben wel te veel vragen, wat financieel niet haalbaar is. Er moet dan een keuze worden gemaakt wat wel en niet kan worden uitgevoerd. Soms gaan we in discussie met de centra om te bepalen wat prioritair is. Als een gemeenschapscentrum bijvoorbeeld werken moet uitvoeren aan de zaal en tegelijkertijd het onthaal wilt uitbouwen, terwijl er geen geld is om beide uit te voeren en burens klagen over geluidsoverlast, dan komt het onthaal op de tweede plaats.

Het kabinet of de administratie zullen zeker niet tegen de wensen van een centrum ingaan bij het uitvoeren van werken.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik zal uw antwoord bezorgen aan de centra, zij kunnen dan met uw medewerkers contact opnemen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ben natuurlijk niet verantwoordelijk voor alles wat in het verleden is gebeurd.

De hervorming van het prijzenbeleid richt zich niet op het uniformeren van de prijzen, maar op het harmoniseren. We willen een antwoord bieden op de vraag van verenigingen en gebruikers, die eenzelfde behandeling willen wanneer ze zich aanmelden bij verschillende gemeenschapscentra. Er zijn bijvoorbeeld een aantal verenigingen die een werking ontwikkelen in meerdere gemeenten. Zij kunnen zich niet aansluiten bij alle gemeenschapscentra, en moeten daardoor hun werking beperken tot één locatie. In een ander gemeenschapscentrum moet de vereniging namelijk veel meer huur betalen. Dat lijkt me vreemd, aangezien de vereniging door de VGC wordt gesubsidieerd en de gemeenschapscentra eigendom van de VGC zijn. Het idee is nog niet rond, want we moeten nog met de gemeenschapscentra afdelen hoe het in de praktijk moet worden omgezet. Als een vereniging in één gemeenschapscentrum wordt erkend, zou die erkenning voor de andere centra eveneens moeten gelden. Natuurlijk moeten de voorwaarden van de verschillende gemeenschapscentra worden gerespecteerd en verenigingen die aangesloten zijn bij het eigen gemeenschapscentrum, zullen voorrang krijgen op gebruikers die van elders komen. Het lijkt me echter niet logisch om een vereniging in een andere gemeente meer te laten betalen. Op die manier willen we een harmonisering doorvoeren, maar er worden geen vaste prijzen opgelegd, want die zijn afhankelijk van verschillende factoren, zoals de omgeving.

Er was ook een vraag over de verschillende overlegfora. Het overlegforum voor de vrijwillige bestuurders komt maandelijks samen. In de schoot daarvan ontstond een agendacommissie, die bestaat uit de voorzitter en 3 vrijwillige bestuurders. Dat is een getrappt systeem dat goed werkt.

Het overlegforum voor centrumverantwoordelijken vergadert ook maandelijks. Er werd een kerngroep Centrumverantwoordelijken opgericht om enkele discussies meer diepgaand te kunnen voorbereiden. De kerngroep neemt geen aparte beslissingen, maar levert wel voorbereidend werk voor de discussies die aan de hele groep worden voorgelegd. Waarom hebben ze die groep samengesteld in plaats van vrijwilligers te zoeken? Men zou vermijden dat steeds weer dezelfde centrumverantwoordelijken deelnemen, die vooral uit

de grote centra komen en meer personeel hebben om op terug te vallen. Zij zouden een gekleurd beeld kunnen geven aan de discussies.

– *Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe*

Men heeft dus bij het samenstellen van de kerngroep met 6 leden aandacht besteed aan ervaring, engagement in het hervormingsproces, profiel, geslacht, diversiteit en werkdruk van de centra. De kerngroep is daardoor een diverse groep geworden.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik wil de ongerustheid vertolken die ik opvang. De andere centrumverantwoordelijken voelen zich hier niet zo goed bij. Hoewel er wordt gezegd dat de kerngroep divers is, hebben ze allemaal eenzelfde profiel of achtergrond.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ben het daar niet helemaal met eens. Die kerngroep neemt geen beslissingen op eigen houtje. Men tracht gewoon om met 22 leden een meer diepgaande discussie te kunnen voeren. Het is niet evident om met 22 leden en de mensen van de entiteit Gemeenschapscentra samen een onderwerp te bespreken. Vandaar dat er een aantal zaken worden afgetoetst. Zelfs dan is er nog de gelegenheid om tijdens de vergadering te uiten dat men het oneens is met de voorbereiding. De discussie kan dan worden heropend. Er worden geen dingen opgelegd.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik blijf dit bizar vinden, want het lijkt me tegengesteld te zijn aan de beslissing van het College.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Volgens mij past dit perfect binnen de operationele autonomie die de entiteit heeft gekregen voor de organisatie van de werkzaamheden. Als ik naar andere grote groepen kijk, dan merk ik dezelfde dynamiek. Er is steeds een bepaalde groep die de zaken uitspit, waarna de discussie door de grote groep gebeurt. Hierdoor wordt vermeden dat men te oppervlakkig moet blijven en dat er beslissingen op een hoger niveau moeten worden genomen. We moeten vooruit met die zaken. Ik heb nu bijna alle gemeenschapscentra bezocht, en had daarbij een gesprek met de voorzitter en de centrumverantwoordelijke. We geven altijd de kans om alles te bespreken, inclusief de werking van de entiteit, de vergaderingen, de eigen werking en het contact met het kabinet.

De opmerkingen die mevrouw De Pauw maakt, heb ik eerlijk gezegd nog niet gehoord. Ik ga ervan uit dat dergelijke problemen tijdens een werkbezoek wel zouden worden besproken, of dat ze mij via andere kanalen zouden bereiken. Ik denk dat sommige mensen ongerust zijn, maar dat dit niet in echte problemen op het terrein kan worden vertaald. Ik ben bereid om naar die ongerustheid te blijven luisteren, maar ik wil ook de entiteit blijven ondersteunen. Totnogtoe kan ik de medewerkers van de entiteit op zeer weinig fouten betrappen. De verantwoordelijke voor de entiteit heeft steeds getoond dat hij ook binnen zijn eigen gemeente openstond voor samenwerking op verschillende vlakken. Hij denkt niet enkel aan zijn eigen winkel en ik heb veel vertrouwen in hem. Als er fouten gebeuren zal ik de eerste zijn om in te grijpen, maar totnogtoe was dat niet nodig.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik zal het antwoord en de oproep van het collegelid overmaken aan de mensen uit de sector.

– *Het incident is gesloten.*

INTERPELLATIE (R.v.O. art.62)
VAN DE HEER JEF VAN DAMME TOT DE HEER BRUNO DE LILLE,
COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD,
SPORT EN AMBTENARENZAKEN
over de subsidies aan sociaal-culturele verenigingen

(De Sint-Verhaegen studentenstoet trekt voorbij het parlamentsgebouw, begeleid van keiharde dansmuziek)

De heer Jef Van Damme.- Ik heb absoluut niet veel redenen om te dansen. Integendeel!
(Gelach)

Ik diende deze interpellatie in op een ogenblik dat ik nog niet over alle informatie beschikte. In de loop van deze week kreeg ik meer nieuws over het beschikbare budget. Bij de bespreking van het budget komen we hier zeker nog op terug. In essentie herhaal ik hierbij de vraag die ik op 19 maart 2010 al stelde over de middelen voor de sociaal-culturele verenigingen.

Ik was toen niet alleen. Ik hoop trouwens dat ik ook nu geen eenzame ridder ben en dat de raadsleden die nog aanwezig zijn, zich achter me zullen scharen. Meerdere raadsleden traden me die bewuste 19de maart bij. Collegelid Bruno De Lille beweerde toen dat hij samen met de sociaal-culturele sector op zoek was naar oplossingen. Op korte termijn moest een begrotingswijziging soelaas bieden. Dit werd echter een slag in het water. Op langere termijn zou men met een nieuw subsidiekader de problemen het hoofd bieden.

Tijdens de discussie over de begrotingswijziging werd het amendement van de sp.a-fractie verworpen. Men argumenteerde toen dat dit amendement voorbarig was en dat er een aantal aanpassingen zouden worden aangebracht.

Een paar maand later wordt er wel een aanpassing doorgevoerd. Collegelid De Lille kan niet anders. Hij is immers verplicht om 75 procent van de subsidies uit te keren. Hij gaat echter niet verder dan die bewuste 75%. In feite impliceert dit dat hij voor de tweede keer op rij de garantieregels toepast. Deze regel staat in de verordening van 2008 ingeschreven. Voor de tweede keer op rij past collegelid De Lille een noodmaatregel toe. In se was het echter de bedoeling dat deze noodmaatregel de uitzondering op de regel zou blijven.

Bovendien gaat collegelid De Lille dan nog eens peroreren dat er nog nooit zoveel geld werd uitgedeeld aan de sociaal-culturele verenigingen. Uiteraard klopt dit verhaal maar ten dele. Hij vergeet immers een en ander te vertellen. Er is inderdaad een stijging van het totale budget. Individueel ontvangen de verenigingen echter allemaal minder. Ondanks het feit dat ze meer activiteiten ontplooiën en ondanks het feit dat ze meer deelverenigingen hebben, wordt de financiële armslag van een groot aantal verenigingen verder beperkt. Het is een bewuste beleidskeuze van collegelid De Lille om dit budget niet te verhogen. Hij mag zich niet achter de verordening verstoppen. Hij geeft alle verenigingen maar 75% van de som waarop ze recht hebben en beperkt zich dus tot het minimum. Als mijn berekeningen kloppen, kan collegelid De Lille door in zijn budget niet in 30.000 maar in 70.000 euro te voorzien, alle verenigingen geven waar ze recht op hebben.

Ik blijf het herhalen: het is best mogelijk dat het globale budget stijgt. Dat is niet meer dan logisch. Er zijn ook veel meer verenigingen. Dat is echter maar de helft van het verhaal. Collegelid De Lille opteert er eveneens voor om een groot deel van de verenigingen min-

der geld te geven. Laat ons eerlijk zijn: het gaat maar om een kleine som. In mei 2010 deed de sp.a-fractie bijvoorbeeld het voorstel om de vergoedingen van de raadsleden te halveren. Daar werd nog steeds geen beslissing over genomen. Het zij zo. Ik denk echter dat het in dit geval over dermate kleine bedragen gaat, dat het enkel een kwestie is van goede wil. Het is bijzonder jammer dat collegelid De Lille deze goede wil niet toont.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- De verenigingen liggen me allemaal na aan het hart. We wachten ook op de begrotingsbespreking om het daar verder over te hebben. Ik hoop echter dat collegelid De Lille me toch ten dele zal kunnen geruststellen. Ik heb deze middag een bepaalde vereniging ontmoet die onlangs bij u uitgenodigd werd voor een onderhoud. Op een bepaald moment is daar blijkbaar de vraag gesteld waarom al die koepelverenigingen een vrijgestelde nodig hebben. Er zou geopperd zijn dat men die evengoed kan afschaffen en al het werk laten doen door de gemeenschapscel. Ik hoop dat dit een kwakkel is of een verspreking, want anders zijn we ver van huis.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Er doet inderdaad heel wat onzin de ronde.

Ik vind de Brusselse sociaal-culturele verenigingen zeer belangrijk. Ik blijf daar de nadruk op leggen. De VGC ondersteunt hen met veel geld. Er werd nog nooit zoveel gegeven. Dat verhaal klopt. Na de volgende begrotingswijziging is het budget op 2 jaar tijd met 12% gestegen. Het is de bedoeling dat Brusselaars kunnen participeren aan een bloeiend verenigingsleven. Dit is het uitgangspunt.

Nog nooit waren er zoveel verenigingen. Intussen werd de kaap van 500 verenigingen gerond. Dat is een goede zaak. Het toont immers aan dat het verenigingsleven leeft, dat men de weg naar de VGC weet te vinden en dat men gebruik wil maken van de diensten van de Nederlandstalige gemeenschap. We zijn blij dat het verenigingslandschap zeer gevarieerd is.

Voor de koepelverenigingen werden de werkingssubsidies echter inderdaad opnieuw beperkt tot 75 procent van het maximum te ontvangen bedrag. Dit impliceert niet dat dit 75 procent is van de middelen waar men recht op heeft. Deze verenigingen krijgen de middelen die ze nodig hebben voor de uitbetaling van een personeelslid. Dit personeelslid wordt niet de laan uitgestuurd. Het verbaast me dat dit gerucht de ronde doet. Waar komt dit vandaan? Niets is immers minder waar. Ik denk er zelfs niet aan om een dergelijk voorstel ter sprake te brengen. We blijven het personeelslid volledig betalen, alleen de werkingmiddelen worden tot 75 procent gereduceerd.

Dit laatste impliceert dus dat, als men het volledige plaatje bekijkt en rekening houdt met de volledige som die de koepelverenigingen zullen ontvangen, sommige verenigingen 2 tot 3 procent minder zullen krijgen en anderen 8 procent. Al bij al blijft het een bescheiden bedrag.

Bij dit alles wens ik toch op te merken dat de regelgeving niet doordacht werd opgesteld. Men heeft weliswaar een noodrem ingebouwd. Maar men is bij de eerste keer dat de regelgeving volledig werd toegepast, al zelf onmiddellijk aan de noodrem gaan hangen. Laat ons eerlijk zijn: mijn voorganger is dadelijk aan die noodrem gaan hangen terwijl die regelgeving net klaar was. *(Opmerkingen van de heer Jef Van Damme)*

Ik ben er pas op het einde van 2009 bijgekomen en heb onmiddellijk voor bijkomende middelen gezorgd. In het begin van het jaar was het al duidelijk dat mijn voorganger de

noodrem moest gebruiken. Er is trouwens geen geld opzijgezet om die noodrem op te kunnen heffen. We hebben heel wat toeren moeten uithalen om op een structurele manier en niet met eenmalige middelen geld te kunnen bijpassen. We hebben dat voor dit jaar gedaan en gaan dat ook voor volgend jaar doen. Er zat iets fout vanaf het begin. Er zit een pervers effect in de regelgeving dat ervoor zorgt dat als een aantal verenigingen - ongeacht of ze al dan niet inhoudelijk iets met elkaar te maken hebben - zich samen zet, recht geeft op een personeelslid.

Als de conclusie van dit alles is dat de VGC voor ongeveer alle verenigingen in een personeelslid moet voorzien, is dat financieel niet haalbaar. Ik zou graag alle verenigingen een vrijgestelde bezorgen. De budgetten van de VGC staan dit echter niet toe. Dat zal trouwens nooit mogelijk zijn. Er is dus iets fout met die regelgeving. Daarom gaan we die herzien in samenspraak met de koepelverenigingen.

De huidige situatie wordt bevroren. We nemen geen personeelsleden meer aan. Men wil zeker zijn dat een aantal gekende, traditionele verenigingen die puik werk verrichten, de broodnodige middelen zullen blijven ontvangen. Men kan dit systeem niet tot in het oneindige doortrekken. Vandaar dat de regels zullen herbekeken worden. Dit zal overigens in samenspraak met de sector gebeuren.

Als men het algemene plaatje in ogenschouw neemt, kan men niet anders dan een aantal conclusies te trekken. Er zijn nu eenmaal veel meer verenigingen. Niet iedereen heeft alles gekregen. Dit klopt. Het gaat hierbij echter om een minderheid. De insinuatie van de heer Jef Van Damme snijdt dus geen hout. Bij 500 verenigingen gaat het maar om een beperkt aantal. In moeilijke tijden moet men soms de middelen durven herverdelen. De verenigingen die vroeger de meeste middelen ontvingen, zullen nu dan ook het meest moeten inleveren.

In Vlaanderen spreekt men trouwens over besparingen van 25% op alle middelen. Daar gaat men dus niet alleen de werkingsmiddelen aanpakken. De VGC geeft nog steeds meer uit aan de sociaal-culturele sector.

Ik ben er me terdege van bewust dat de boodschap moeilijk en onprettig is. Het is nooit leuk om te melden dat men moet besparen. Men heeft echter gepoogd om de saneringsoperatie te beperken. De VGC zal trouwens ook 500.000 euro minder ontvangen. Ook hier dient men rekening mee houden. Ik kan onmogelijk 40.000 euro besparen zonder dat ik deze of gene sector tref. Als ik het niet doe in de sociaal-culturele sector, moet ik het elders doen. En zo verzeilt men in een vicieuze cirkel. Telkens zal er wel een sector betogen. Men moet gewoonweg keuzes durven maken. (*Opmerkingen van mevrouw Elke Roex*)

Momenteel heb ik geen geld. Ik weet niet waar ik het zou moeten halen. De VGC heeft een aantal fundamentele keuzes gemaakt waarbij de kleine, lokale verenigingen volledig werden uitbetaald. Op dergelijke verenigingen kan men immers niet veel beknibben. De verenigingen met iets meer financiële marge zullen 75% van hun werkingsmiddelen ontvangen.

De heer Jef Van Damme moet er mee stoppen om mensen op te stoken en paniek te veroorzaken. Hij hanteert een onoorbare werkwijze. De discussie kan en moet hier in deze Raad worden gevoerd. Het is echter niet fijn om e-mailtjes te moeten lezen waarin men de verenigingen aanspoort om te protesteren en naar de pers te stappen. Er is wel degelijk een verschil tussen 75% van de totale middelen en 75% van de werkingsmiddelen. De heer Van Damme is intellectueel oneerlijk. Ik heb het hier moeilijk mee. Ik verkies het open gevecht

en de open discussie in de Raad. Enkel op die manier kan er rechtstreeks worden gecommuniceerd. (*Opmerkingen van de heer Jef Van Damme*)

Het was wel degelijk de heer van Damme die allerlei berichten de wereld instuurde. Dit is volstrekt *not done*. Op het ogenblik dat de discussie ten volle woedde, was het volstrekt onfair om dubbelzinnige mails te versturen. Dit is niet fijn. Men kan hier fel tegen elkaar te keer gaan; men mag mij hier alles voor de voeten gooien. Ik heb echter liever dat het in de Raad gebeurt dan dat er dergelijke achterbakse manieren worden gehanteerd.

De kern van mijn betoog is en blijft echter dat de werkingsmiddelen van de koepelverenigingen tot 75% zullen gereduceerd worden. Alle andere verenigingen zullen het volle pond ontvangen. Het personeel zal blijvend uitbetaald worden. Hoe dan ook zal, in samenspraak met de sector, heel het systeem worden hervormd. De eerste vergaderingen hierover hebben al plaats gevonden.

De heer Jef Van Damme.- Ik zal niet ingaan op de provocaties van het collegelid. Ik heb al verschillende keren in de Raad getracht om met hem een oplossing te zoeken. Onze fractie heeft daarover een zeer constructief voorstel gedaan met zelfs een financieel plan. Het collegelid is daar niet op ingegaan. Ik vind het niet correct dat het collegelid nu zegt dat wij zaken achter zijn rug doen. Ik constateer dat het collegelid zegt dat de huidige verordening niet goed is, terwijl Groen! ze mee heeft goedgekeurd en ze een opening betekent naar niet-traditionele verenigingen, wat ik persoonlijk een heel goede zaak vindt. Ik schrik er van dat het collegelid nu van mening is veranderd en dat hij de opening naar de niet-traditionele verenigingen niet wenst. (*Samenspraken*)

Jawel, het collegelid vindt de huidige verordening niet goed, maar hij heeft ze wel mee gesteund en goedgekeurd. Bovendien spreekt het collegelid zichzelf tegen. Enerzijds zegt hij dat het om kleine financiële verschillen gaat, anderzijds wil hij niet ingaan op ons voorstel om dat klein financieel voorstel te compenseren. Wij zullen naar aanleiding van de begrotingbespreking ons voorstel opnieuw indienen en hopelijk steunt het collegelid het dan wel.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- De regelgeving zit niet goed in elkaar en daar blijf ik bij. Dat we bij een nieuwe regelgeving meteen de ingebouwde noodrem moeten gebruiken, is een teken dat er iets schort en dat er moet worden bijgestuurd. Dat is wat we gaan doen. Leg mij geen woorden in de mond die ik niet heb gezegd. Waarom zou ik tegen de niet-traditionele verenigingen zijn? De vorige keer dat we hierover spraken, ging het over nieuwe verenigingen. Toen heb ik zelf gezegd dat ze soms al 10 jaar bezig zijn en dat ik er volledig achter sta. In heel mijn beleid zit die openheid en zoeken we naar diversiteit. Ik ben dus absoluut niet tegen niet-traditionele verenigingen, maar ik ben er wel tegen dat de regelgeving zo is opgesteld, dat ze niet vol te houden is. Eender wie die mijn bevoegdheid zou hebben, zou dat hebben vastgesteld. Het gaat niet langer. Ik heb ook niet gezegd dat het in het totaal om een klein bedrag gaat, maar voor elke vereniging apart gaat het om een klein bedrag en dat is absoluut leefbaar. Als we het bedrag onder veel mensen verdeelen, kan iedereen toch blijven werken op een goede en interessante manier.

De heer Jef Van Damme.- De essentie van de nieuwe verordening was dat nieuwe verenigingen ook zouden opgenomen en ondersteund worden. Als het collegelid tegen die verordening, dan is hij ook tegen dat principe.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Wat is dat nu voor een redenering? Hij krijgt het laatste woord, maar toch niet op die manier? Dit zijn oneerlijke trucjes.

De heer Jef Van Damme.- Als het niet zo is, dan moet het collegelid de tering naar de nering zetten en zorgen dat hij genoeg geld heeft. Zo simpel is dat. Het is een politieke beslissing. Neem ze dan en verdedig ze ook.

– *Het incident is gesloten.*

VRAAG OM UITLEG (R.v.O., art. 60)

Tranquillity mapping

De heer Jef Van Damme.- ‘Tranquillity mapping’ was een van de meer hippe woorden die ik terugvond in de beleidsnota Cultuur, Jeugd en Sport, waar het idee werd aangekondigd om een stilteatlas te creëren met interessante stilteplaatsen zoals binnenpleinen, kerken en parken.

“Ook wil ik bekijken hoe stilte als historische ‘soundscape’ benut kan worden bij initiatieven zoals de autoloze zondag waarbij de unieke mogelijkheid van de afwezigheid van motors een groot potentieel aan alternatieve culturele erfgoedprojecten met zich mee kan brengen”, deelde het collegelid toen mee.

Wat is de stand van zaken? Is het onderzoek al afgerond? Werd er al gestart met de stilteatlas? Wie voert dit onderzoek uit? Wanneer komt de stilteatlas er? In welke vorm zal die stilteatlas gepubliceerd worden? Wat is het primaire doelpubliek voor de stilteatlas? Hoe gaat de ‘tranquillity mapping’ praktisch in zijn werk? Welke methode wordt gebruikt?

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik ben ervan overtuigd dat leven in Brussel gelijk staat met creativiteit, muziek en steeds nieuwe impulsen. Ik beleef de stad op een heel intense manier en maak graag en veel gebruik van alles wat deze stad te bieden heeft. Hoe langer ik hier woon en geniet van alle evenementen, hoe groter de nood soms wordt aan momenten van stilte en om even op adem te kunnen komen. Daarom ben ook ik nieuwsgierig naar de stand van zaken. Ik vind dit een schitterend idee. Ook in Londen bestaat ‘tranquillity mapping’, waar het stadsbestuur in kaart brengt waar de verschillende stilteplekken zijn, zoals parken, kerken of musea. Hoe ziet het collegelid dat?

Ik pleit er ook voor om stilte nog ruimer in te vullen dan enkel de ‘tranquillity mapping’. Ook binnen beleidsdomeinen zoals Welzijn en Gezondheid kan stilte belangrijk zijn, bijvoorbeeld als therapie in de geestelijke gezondheidszorg. Ook binnen Cultuur vormen bibliotheken stilteplekken. Mensen gaan niet alleen naar de bibliotheek om boeken te lenen, maar ook omdat het een plek is midden in de stad waar men even kan ontsnappen aan de drukte.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Het is natuurlijk jammer dat de heer Jef Van Damme tegen stilteplekken in de stad is, maar wij willen er in elk geval wel werk van maken. Zijn fractie heeft de beleidsnota niet goedgekeurd. Nu probeer ik op dezelfde manier te redeneren als de heer Jef Van Damme daarnet ook deed, om aan te tonen dat het nergens op slaat.

Ik ben blij met deze concrete vragen en de betrokkenheid bij het project. Ik kan nog niet alle antwoorden geven. We willen een stilteatlas opstellen en de vraag is vooral hoe die er

kan komen. Ik heb geen specifiek doelpubliek voor ogen. Ik richt mij zowel op stadsbewoners als stadsgebruikers.

De administratie is gestart met het onderzoek naar de stilteatlas in overleg met de organisatie Waarbeke uit Geraardsbergen. Zij hebben de jongste jaren meerdere begeleidingstrajecten georganiseerd rond stilte, onder meer in het Heuvelland. In die regio hebben ze een participatief begeleidingstraject uitgewerkt met als resultaat een *Heuvelland Tranquilizer*. (*Het collegelid toont een promobox aan de Raad*)

Het is een bundeling van 10 wandelingen door een stiltegebied, verpakt als een gezondheidskuur. Zij hebben heel wat ervaring met procesbegeleiding rond praktijkgemeenschappen, lokale organisaties, gemeenschapscentra, wijkcomités, enzovoort. Volgens ons kunnen ze actief meewerken om in Brussel zo een stilteatlas te maken.

Het is de bedoeling dat een aantal lokale partners door Waarbeke worden begeleid in het detecteren van de stiltegebieden en dat wij producten kunnen ontwikkelen die de stiltegebieden kenbaar maken. We moeten daar creatief in zijn natuurlijk. Zo kan het project van onderuit groeien.

Voor een opdracht aan deze organisatie bereidt de administratie op dit moment een besluit voor dat besproken zal worden op de collegevergadering van december 2010 als start van een begeleidingsproject. In de loop van het project gaan we natuurlijk bekijken met welke andere organisaties en beleidsniveaus we nog kunnen samenwerken. We zullen in elk geval samenwerken met Brussels minister Evelyne Huytebroeck, want binnen haar gewestelijke bevoegdheden werkt zij ook rond lawaai en stilte in de stad. We proberen ons beleid op elkaar af te stemmen. Ons project vertrekt vooral vanuit een erfgoedvisie.

De heer Jef Van Damme.- Bedankt voor deze informatie. Wanneer zullen we concrete resultaten zien?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- In de loop van volgend jaar zullen we al moeten aangeven waar we naartoe gaan. Aangezien we echter op een participatieve manier willen werken, kan ik nog niet beloven dat we echt al iets concreet in handen zullen hebben. Dat hangt ook af van hoe intens de samenwerking met de lokale partners zal zijn. In 2011 zou het project met Waarbeke in elk geval concreet moeten starten.

VRAGEN (R.v.O., art. 59)

Opvang van chronische zieken

Mevrouw Els Ampe.- Ik heb een korte maar belangrijke vraag voor mevrouw Grouwels over chronisch zieken. Heel wat met mensen met een niet aangeboren hersenletsel of lichamelijke handicap komen terecht in rust- en verzorgingstehuizen terwijl ze daar niet thuis horen omdat ze dikwijls veel jonger zijn dan de rusthuisbewoners.

Hoeveel mensen komen er uiteindelijk terecht in de rust- en verzorgingstehuizen in het Brussels hoofdstedelijk gewest? Hoeveel personen staan op een wachtlijst om in een dergelijk verzorgingstehuis opgenomen te worden? Welke maatregelen neemt u om ervoor te zorgen dat deze mensen op andere plaatsen terechtkomen?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- We hebben het geweld op straat getrotseerd om naar hier te komen. Ik ben blij dat ik hier nu in een stiltegebied ben beland. (*Vrolijkheid*) (*Het collegelid alludeert op de luidruchtige Sint-Verhaeghen studentenstoet die voorbij trekt*)

Ik beantwoord met plezier de vraag van mevrouw Ampe. Momenteel is er één instelling actief in het Brussels hoofdstedelijk gewest dat specifiek gericht is op het doelpubliek met een niet aangeboren hersenletsel. Het betreft het dagcentrum Kadans in Jette dat georganiseerd wordt door vzw Zonnelied.

Er bestaat geen specifieke wachtlijst voor personen met een niet aangeboren hersenletsel. Binnen het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) worden zij ook geregistreerd op de gezamenlijke centrale wachtlijst, de Centrale Registratie Zorgvragen (CRZ). Dat is één wachtlijst voor alle soorten van handicaps. Voor Vlaams-Brabant en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is er één gezamenlijke wachtlijst. Cijfergegevens voor Brussel kunnen alleen uit dit systeem worden gehaald. We hebben dat niet verder onderzocht. We kunnen geen onderscheid maken tussen de verschillende soorten van handicaps.

Er is zonder twijfel een groeiende nood aan opvangplaatsen voor personen met een handicap in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We weten allemaal dat Brussel een historische achterstand heeft op dit gebied en niet alleen voor opvang van personen met een niet aangeboren hersenletsel. Een deel van deze achterstand zal in de toekomst worden weggevoerd met de opstart van een nursingtehuis voor 25 personen, voornamelijk met een niet aangeboren hersenletsel. Ook personen met een meervoudige handicap zullen er terecht kunnen. Dat tehuis zal gelegen zijn in de Begijnenstraat in Hoog-Molenbeek en wordt georganiseerd door vzw Zonnelied.

Zoals gebruikelijk is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor het aanleveren van de erkende plaatsen en heeft de VGC een investeringssubsidie toegekend voor de aankoop van een geschikt pand. In dit geval bedraagt die 800.000 euro. Ik hoop in de toekomst nog extra erkende plaatsen via het uitbreidingsbeleid van de Vlaamse Gemeenschap, naar Brussel te halen voor deze doelgroep.

Mevrouw Els Ampe.- Ik dank u voor het antwoord op twee van mijn drie vragen. Ik vind het spijtig dat het collegelid niet kan zeggen hoeveel Brusselaars er op de wachtlijst staan. Het kan toch niet zo moeilijk zijn om de mensen op de wachtlijst te selecteren die hun adres in Brussel hebben. Ik zal blij zijn dat de volgende keer te vernemen.

Het is goed dat er een centrum voor 25 personen komt. Dat is al iets.

Uitbouw van een openbare snoezelruimte door vzw Gehandicapten en Solidariteit

Mevrouw Elke Roex.- De voorzitter van de Raad zal zeker blij zijn met mijn vraag. Zij heeft hier al gepleit voor een openbare snoezelruimte. De vzw Gehandicapten en Solidariteit in Brussel wil een openbare snoezelruimte inrichten en heeft daarvoor een subsidiedossier ingediend. De discussienota is hier besproken en op veel enthousiasme onthaald. Ik verwacht dat het collegelid een positief antwoord op mijn vragen zal geven.

Vzw Gehandicapten en Solidariteit heeft in het voorjaar 2010 een subsidiedossier ingediend bij de VGC om de verbouwingen te bekostigen, alsook voor het huurgeld en de werkingskosten. Mijn vragen zijn dan ook de volgende.

Wat is de stand van zaken? Wanneer wordt de beslissing over dit subsidiedossier genomen? Wat is de mening van het collegelid over de noodzaak of de meerwaarde van een openbare snoezelruimte in het Brussels hoofdstedelijk gewest?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Ik wil beginnen met uw laatste vraag. Het spreekt voor zich dat ik overtuigd ben van de meerwaarde die één of meerdere openbare snoezelruimtes in het Brussels hoofdstedelijk gewest kunnen betekenen. De VGC heeft een subsidieaanvraag ontvangen van de vzw Gehandicapten en Solidariteit om een openbaar snoezelproject op te zetten in Brussel.

In het huidig investeringsplan 2005-2010 is er geen ruimte voor dit project en wordt deze aanvraag samen met de andere aanvragen naar investeringssubsidies besproken bij de opmaak van het investeringsplan 2011-2015. Vandaag is het nieuwe investeringsplan nog niet goedgekeurd door het College. U begrijpt dat ik dus nog geen uitspraken kan en wil doen over de opname van dit specifieke project in het nieuwe investeringsplan.

Ik kan u wel meedelen dat het middelenpakket in het investeringsplan beperkter is dan het totaal van de middelen die aangevraagd worden door de verschillende organisaties. Dat betekent dat het VGC-College keuzes moet maken gebaseerd op beleidsprioriteiten, ook in de sector Welzijn, Gezondheid en Gezin. Vanzelfsprekend zullen de organisaties die aanvragen hebben ingediend, gecontacteerd worden als het nieuwe investeringsplan is goedgekeurd.

Mevrouw Elke Roex.- Het subsidiebedrag dat was aangevraagd, was niet erg hoog. Er zijn al vaker verschuivingen gebeurd in het investeringsplan. Als u werkelijk een voorstander bent van een dergelijke snoezelruimte, zou het goed zijn dat u samen met de organisatie zou nagaan welke andere financieringsbronnen of creatieve oplossingen mogelijk zijn.

U zou alleszins blijk geven van uw goede wil en de wens van de voorzitter van de Raad respecteren. Ik hoop dat de organisatie op u kan rekenen, op zijn minst voor de huurgelden en de werkingskosten.

Openstelling voor daklozen van VGC-gebouwen die leeg staan of leeg komen te staan ingevolge de centralisatie van de administratie

Mevrouw Elke Van den Brandt.- De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is dringend op zoek naar een gebouw om daklozen op te vangen tijdens de strenge wintermaanden. Twee weken geleden beval een vrederechter, na een klacht van een buurtbewoner, de sluiting van het Masuigebouw in Schaarbeek, waar vorige winter nog tweehonderd daklozen onderdak vonden. Als minister bevoegd voor Bijstand aan Personen bent u op zoek naar een alternatief.

In de commissie Sociale Zaken van de GGC verklaarde u aan tafel te gaan zitten met de Regie der Gebouwen om een oplossing te vinden. Misschien kunt u ook met uzelf, als collegelid bevoegd voor Patrimonium, overleggen over het gebruik van leegstaande VGC-gebouwen. Ik ga ervan uit dat u, dankzij de opmaak van een investeringsplan, een goed overzicht heeft van de gebouwen die nu al leeg staan en wat hier, door de centralisatie van de administratie, op korte of langere termijn bij komt.

Vlak voor het begin van de winter hebben we niet alleen een opvangprobleem, we beschikken wellicht ook over mogelijke oplossingen. Vanzelfsprekend zullen zich praktische

moeilijkheden voordoen, maar die wegen mijns inziens niet op tegen de onmenselijkheid van een winter op de straat.

Kunt u mij een overzicht geven van de gebouwen die eigendom zijn van de VGC en nu al leegstaan? Bent u bereid VGC-gebouwen ter beschikking te stellen voor de winteropvang van daklozen? Hebt u hiervoor al concrete stappen ondernomen? Welke gebouwen komen binnen welke termijn leeg te staan door de centralisatie van de administratie?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Uw vraag raakt me zeker. Momenteel staan drie gebouwen leeg die eigendom zijn van de VGC. Het College besliste eerder dit jaar de leegstaande gebouwen prioritair te verkopen.

Een eerste pand is het gebouw aan de Koning Soldaatlaan 79 te Anderlecht, het voormalig kinderdagverblijf Zonnebloem. De procedure tot verkoop wordt dit jaar nog heropgestart. Dit pand beschikt slechts over een beperkte sanitaire uitrusting.

Het tweede gebouw ligt in de Bosniëstraat 36/38 te Sint-Gillis, het voormalig kinderdagverblijf Kiekeboe. De procedure tot verkoop van dit pand is lopende. Op de vierde en vijfde verdieping werden vochtproblemen vastgesteld en het gebouw beschikt over een beperkte sanitaire uitrusting

Ten slotte is er het gebouw aan de Antwerpsesteenweg 295 te Brussel, een voormalig handelspand met kantoorruimte zonder comfort. Gezien de slechte staat waarin dit pand zich momenteel bevindt, wordt het met prioriteit verkocht. Er is geen sanitaire uitrusting of kookgelegenheid.

De panden bevinden zich in een algemene slechte staat en zijn niet uitgerust voor bewoning. Het lijkt me dus onverantwoord om hierin mensen onder te brengen.

In het licht van de centralisatie verlaat de administratie eerst de huurpanden. Er komt dus geen eigen gebouw leeg te staan tijdens de winter.

We zijn nog via andere kanalen op zoek naar gebouwen. We hopen binnenkort een gepast antwoord te vinden.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik dank het collegelid voor haar antwoord. Ik ga absoluut akkoord met het feit dat als we mensen noodopvang bieden, we dat doen in gebouwen met een minimaal comfort. Ik ben ook blij dat het collegelid zegt dat ze wellicht een ander gebouw heeft. De tijd dringt echter en gesteld dat we geen geschikt gebouw vinden, denk ik dat de straat ook geen comfort biedt en we dan beter een gebouw openstellen met te weinig comfort dan er geen open te stellen. Dat is mijn eerste opmerking.

Hetzelfde geldt eigenlijk – maar dat valt helemaal buiten onze bevoegdheden en die van het collegelid in de GGC – voor vluchtelingen. Bij Vluchtelingenwerk gaat men normaal ook uit van het principe dat er een minimaal comfort moet zijn, met sanitair, lopend water, verwarming, minimale voorzieningen dus. De situatie is momenteel echter zo nijpend dat ieder gebouw dat kan worden opengesteld met open armen wordt onthaald. Ik durf gewoon niet meer naar het Noordstation te gaan omwille van het geweten dat mij daar wordt geschopt. De talloze mensen daar hebben ook geen comfort en volgens mij is iedere oplossing voor hen een zinvolle oplossing.

Ik dank het collegelid in ieder geval voor haar bezorgdheid en ik steun haar in haar verdere zoektocht.

- *De vergadering wordt gesloten om 17.30 uur.*
- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

TREFWOORDENREGISTER**Beleidsovereenkomst Stedenfonds 2008-2013: voortgangsrapport 2008-2009 en Addendum 2****Bespreking**, blz. 182**Stemming**, blz. 195**Beleidsplan Lokaal Cultuurbeleid 2011-2015****Bespreking**, blz. 169**Stemming**, blz. 182**Berichten van verhindering**, blz. 169**Interpellatie****Zie** Organisatie van de Entiteit Gemeenschapscentra

Subsidies aan de sociaal-culturele verenigingen

Openbare snoezelruimte door vzw Gehandicapten en Solidariteit, blz. 206**Openstelling voor daklozen van de VGC-gebouwen die leeg staan of leeg komen te staan ingevolge de centralisatie van de administratie**, blz. 207**Opvang chronisch zieken**, blz. 205**Organisatie van de Entiteit Gemeenschapscentra**, blz. 196**Subsidies aan de sociaal-culturele verenigingen**, blz. 200**Tranquillity mapping**, blz. 204**Vraag om uitleg****Zie** Tranquillity mapping**Vragen****Zie** Openbare snoezelruimte door vzw Gehandicapten en Solidariteit
Openstelling voor daklozen van de VGC-gebouwen die leeg staan of leeg komen te staan ingevolge de centralisatie van de administratie
Opvang chronisch zieken